

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการศึกษาการประเมินผลการดำเนินงาน โครงการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดหนองคาย : ศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนคอนก้อ โนนสวรรค์ ผู้วิจัยได้ศึกษาจากเอกสารหนังสือและงานวิจัยตามลำดับดังต่อไปนี้

หลักการและแนวคิดในการประเมินโครงการ

1. ความหมายของโครงการ
2. ความหมายของการประเมิน
3. ความหมายของการประเมินโครงการ
4. รูปแบบการประเมินโครงการ
5. การประเมินโครงการรูปแบบ CIPP MODEL

โครงการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนประถมศึกษา

1. ความหมายของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
2. ปรัชญาและทฤษฎีพื้นฐานของการเรียนร่วม
3. ความหมายของการเรียนร่วม
4. หลักการจัดการเรียนร่วม
5. รูปแบบการจัดการเรียนร่วม
6. ความสำคัญและประโยชน์ของการจัดการเรียนร่วม
7. การจัดการเรียนร่วมในประเทศไทย
8. โครงการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดหนองคาย

9. โครงการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติใน โรงเรียนคอนก้อ โนนสวรรค์

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ
2. งานวิจัยต่างประเทศ

หลักการและแนวคิดในการประเมินโครงการ

1. ความหมายของโครงการ

คำว่า โครงการ ในภาษาไทยตรงกับคำว่า Program และ Project ในภาษาอังกฤษ ซึ่งส่วนใหญ่จะใช้ทดแทนกันอยู่เสมอๆ และมีผู้ให้ความหมายที่จะยกเป็นตัวอย่างพอสังเขป ดังนี้

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2528 : 96) ให้ความหมายว่า หมายถึง แผนย่อยซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแผนงานหรือเป็นกลุ่มของกิจกรรมที่จะดำเนินการในระยะเวลาที่กำหนดเพื่อให้บรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของแผนงานที่ได้ระบุไว้

จากความหมายโครงการตามที่ สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ ให้ไว้จะเห็นว่า โครงการเป็นส่วนหนึ่งหรือเป็นส่วนย่อยของแผนงาน (Plan) และโครงการจะต้องประกอบไปด้วยกลุ่มของกิจกรรมหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือกิจกรรมเป็นส่วนย่อยของโครงการ กิจกรรมหลายกิจกรรมรวมกันเป็นโครงการนั่นเอง นอกจากนั้น โครงการยังจะบอกเกี่ยวกับระยะเวลาในการดำเนินงานที่จะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์อีกด้วย

ซึ่งคล้ายคลึงกับ นิสา ชูโต (2531 : 6) โดยให้ความหมายของโครงการว่า หมายถึง ความคิดแนวทางกิจกรรมหรือผลรวมที่เกิดจากกิจกรรมที่ได้จัดวางไว้ในโครงการนั้นๆ แนวคิดการจัดกิจกรรมหรือกลุ่มของกิจกรรมที่ดำเนินการอย่างมีระบบระเบียบ มีงบประมาณ และระยะเวลาการดำเนินการ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้

แต่อย่างไรก็ดี วีระพล สุวรรณนันต์ (2525: 9- 10) มองคำว่าโครงการ หมายถึง

1. การร่วมกันระหว่างปัจจัยนำเข้า (Input) และกระบวนการ (Process)
2. สาเหตุ (Cause) ถ้าในการประเมินผล หมายถึง การทำการวิเคราะห์สาเหตุและผล (Cause – Effect Analysis) ถ้าในการประเมินผล หมายถึงการค้นหาคำความสัมพันธ์ ระหว่างวิธีการและผล (Ends) ซึ่งวิธีการในที่นี้ก็คือโครงการ

รัตนะ บัวสนธ์ (2540 : 3-4) ได้สรุปความหมายของโครงการได้ว่าโครงการหมายถึง ส่วนย่อยหนึ่งของแผนงานซึ่งประกอบด้วย กิจกรรมทรัพยากรในการดำเนินงานและระยะเวลา ดำเนินงานเพื่อการบรรลุเป้าหมาย/วัตถุประสงค์ของโครงการนั้น

2. ความหมายของการประเมินผล

คำว่า การประเมินผลของ Bholo ให้ความหมายว่า การประเมินผล หมายถึง กระบวนการที่จัดทำขึ้นเพื่อการตรวจสอบประสพการณ์อย่างมีระบบ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อการ รักษาหรือดำรงไว้ของการกระทำหรือเพื่อการปรับปรุงให้ดีขึ้น (Bholo 1979 : 164) ส่วน Cronbach (Cronbach Citing Seriven, M. 1973 : 102 – 103) ที่อธิบายว่า การประเมินผล หมายถึง การตรวจสอบหรือการสอบวัดอย่างเป็นระบบของสิ่งที่ เกิดขึ้นอันเนื่องจากโครงการ เพื่อที่จะรวบรวมสิ่งที่ ได้จากการตรวจสอบนี้ไปปรับปรุงโครงการ

การให้ความหมาย คำว่า ประเมินผล ของครอนบาชสอดคล้องกับ รอสซีและฟรีแมน (Rossi and Freeman 1988 : 14) ได้ให้ไว้ หมายถึงแบบแผนในการกำกับควบคุมการดำเนินงาน ใช้ โครงการและการประมาณค่าคุณประโยชน์ของ โครงการ

ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์ (2529 : 7) ได้กล่าวถึงความหมายของ การประเมินผลว่า เป็นกระบวนการที่มุ่งแสวงหาคำตอบสำหรับคำถามที่ว่า นโยบาย/แผนงาน/โครงการ บรรลุผลตาม วัตถุประสงค์และเป้าหมายที่กำหนดไว้แต่ต้นหรือไม่ ระดับใด

3. ความหมายของการประเมินโครงการ

รัตนะ บัวสนธ์ (2540 : 5) ได้สรุปการประเมิน โครงการ ไว้ว่าเป็นกระบวนการ รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับโครงการ เพื่อนำข้อมูลที่ได้มานั้นมาเทียบกับเกณฑ์แล้วตัดสินใจให้คุณค่า ต่อข้อมูลและโครงการนั้น

ฟิงก์และ โคสคอฟ (Fink and Koscoff 1988) ได้แบ่งประเภทของการประเมินผล โครงการออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การประเมินผลย่อย (Formative Evaluation) เป็นการประเมินที่กระทำระหว่างการดำเนินโครงการโดยมีการตรวจสอบและเก็บข้อมูลเป็นระยะๆ ตลอดโครงการ ทั้งนี้มีเป้าหมาย เพื่อปรับปรุงโครงการที่กำลังดำเนินอยู่

2. การประเมินผลรวม (Summative Evaluation) เป็นการประเมินเมื่อการดำเนินโครงการสิ้นสุดลงแล้ว มีเป้าหมายเพื่อตรวจสอบผลที่เกิดจากโครงการว่าบรรลุตามจุดมุ่งหมายของโครงการเพียงใด หรือเกิดผลกระทบใดบ้าง

นอกจากนั้น สมบัติ สุวรรณพิทักษ์ (2531 : 45-47) ได้เสนอว่าการแบ่งประเภทของการประเมินผลโครงการ โดยยึดวงจรของโครงการ (Project Life Cycle) มีประโยชน์ในทางปฏิบัติมากเพราะ ได้แสดงให้เห็นกระบวนการของการประเมินที่สัมพันธ์สอดคล้องกับกระบวนการของโครงการตั้งแต่ก่อนเริ่มโครงการจนกระทั่งสิ้นสุดโครงการ การแบ่งประเภทของการประเมินผลโครงการโดยอาศัยวงจรของโครงการเป็นเกณฑ์ในการแบ่งจำแนกการประเมินผลโครงการเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. การประเมินก่อนการดำเนินงาน (Pre- Evaluation) เป็นการประเมินที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับการกำหนดและการเลือกทำโครงการ ซึ่งมักจะพิจารณาในเรื่องความเหมาะสมของการทำโครงการ และการวิเคราะห์ผลตอบแทนของโครงการ

2. การประเมินระหว่างการดำเนินงาน (Implementation Evaluation) เป็นการประเมินที่เกิดขึ้นในระยะเวลาของการปฏิบัติงานโครงการ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อตรวจสอบว่าการดำเนินงานเป็นไปตามแผนที่กำหนดหรือไม่มีปัญหาและอุปสรรคอะไรบ้างจะได้แก้ไขให้ทันท่วงที เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3. การประเมินหลังการดำเนินงาน (Post- Evaluation) เป็นการประเมินที่จัดทำขึ้นเมื่อการปฏิบัติงานโครงการได้สำเร็จเสร็จสิ้นลงแล้ว เพื่อตรวจสอบว่าการดำเนินงานโครงการสามารถบรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้เพียงใด มีผลพลอยได้อื่นนอกเหนือจากที่ได้ระบุไว้ในจุดมุ่งหมายบ้างหรือไม่ และสรุปผลรวมของการดำเนินงานโครงการ

4. รูปแบบของการประเมินโครงการ

รูปแบบของการประเมินผลโครงการหมายถึง กรอบหรือแนวคิดที่สำคัญ เกี่ยวกับกระบวนการและวิธีการประเมินผล ซึ่ง โปแฟม (Popham) ได้แบ่งรูปแบบของการประเมินผล

โครงการออกเป็น 4 ประเภท (สมบัติ สุวรรณพิทักษ์ 2531 : 66-67) คือ

ประเภทที่ 1 รูปแบบที่ยึดจุดมุ่งหมายเป็นหลักการ กล่าวคือ ในการประเมินจะยึดถือเป้าหมายหรือจุดมุ่งหมายเป็นหลักสำคัญได้แก่ รูปแบบการประเมินของไทเลอร์ รูปแบบ การประเมินของแฮมมอนด์

ประเภทที่ 2 รูปแบบที่ยึดหลักเกณฑ์ภายนอกเป็นหลัก เป็นรูปแบบที่ใช้ตัดสินคุณค่าได้แก่ รูปแบบการประเมินของสกรีเวน รูปแบบการประเมินของสเติร์ก

ประเภทที่ 3 รูปแบบที่ยึดเกณฑ์ภายในเป็นหลักได้แก่ รูปแบบการประเมินของสมาคมภาคกลางของอเมริกา

ประเภทที่ 4 รูปแบบที่ช่วยในการตัดสินใจ เป็นรูปแบบการประเมินที่ช่วยในการหาข้อมูลเพื่อช่วยในการตัดสินใจของผู้บริหารในการดำเนินงาน โครงการต่างๆได้แก่รูปแบบการประเมินของ สตัฟเฟิลบีม รูปแบบการประเมินของอัลคิน รูปแบบการประเมิน ของโพรวัส

อย่างไรก็ตาม รูปแบบการประเมินผล โครงการที่ได้รับการกล่าวถึงและนิยมนำไปใช้ในการประเมินผล โครงการที่สำคัญๆ (รัตนะ บัวสนธ์ 2540 : 207-211) อ้างจากสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2536 ดังนี้

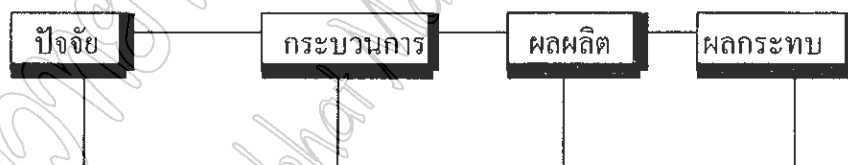
1. รูปแบบการประเมินของมาร์วิน ซี อัลคิน (Marvin C. Alkin) อัลคินกล่าวว่า การประเมินเป็นกระบวนการจัดหาและวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อที่จะนำไปใช้ในการตัดสินใจ ดังนั้นในการประเมินจำเป็นต้องดำเนินการในเรื่องต่างๆ 5 ด้าน ได้แก่ การประเมินระบบ (System Assesment) การประเมินการวางแผน โครงการ (Program Planning) การประเมินการปฏิบัติตามโครงการ (Poagram Implementation) การประเมินเพื่อการปรับปรุงโครงการ (Program Improvement) และการประเมินเพื่อการยอมรับโครงการ(Program Confirmation)
2. รูปแบบการประเมินของ ลี เจ ครอนบาช (Lee J. Cronbach) เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูล และการใช้ข้อมูลเพื่อการตัดสินใจทางการศึกษา ในการประเมินจะต้องประเมินทั้งผลดีที่เกิดขึ้นตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้และผลข้างเคียงที่เกิดขึ้นนอกเหนือจากจุดมุ่งหมายการประเมิน ประกอบด้วยกระบวนการประเมินในด้านต่างๆ 4 ด้าน คือ การติดตามผลการวัดเจตคติ การวัดความสามารถต่างๆ ไป และการศึกษากระบวนการ
3. รูปแบบการประเมินของ แมลคอล์ม เอ็ม โพรวัส (Malcolm, M. Provus) เป็นกระบวนการของการเปรียบเทียบความแตกต่างของผลการปฏิบัติที่เกิดขึ้นจริงกับมาตรฐานที่

กำหนดขึ้นมาซึ่งมาตรฐานเหล่านั้นจะถูกกำหนดขึ้นทุกขั้นตอนของการประเมินและจะมีการพิจารณาว่า มีความแตกต่างระหว่างสิ่งที่เกิดขึ้นจริงกับมาตรฐานเพียงใด และนำข้อมูลที่ได้ไปปรับปรุงการดำเนินการ การประเมินประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือบรรยายโครงการการประเมินผลการดำเนินงานของโครงการ การประเมินกระบวนการของโครงการการประเมินผลผลิตของโครงการ และการวิเคราะห์ค่าใช้จ่ายและผลกำไรของโครงการ

4. รูปแบบการประเมินของเดเนียล แอล สตัฟเฟิลบีม (Daneil, L. Stufflebeam)

เป็นกระบวนการของการบรรยาย การเก็บข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลข่าวสาร ตลอดจนการจัดเตรียมข้อมูลต่างๆ เพื่อนำไปใช้ในการตัดสินใจหาทางเลือกที่เหมาะสมวิธีการประเมินอาศัยลักษณะการตัดสินใจโดยชี้ให้เห็นว่าการตัดสินใจแต่ละส่วนจำเป็นต้องอาศัยข้อมูลที่ได้จากกระบวนการประเมินมาช่วยในการตัดสินใจใน 4 ด้าน คือ ด้านสภาพแวดล้อม (Context Evaluation) ด้านปัจจัยเบื้องต้น (Input Evaluation) ด้านกระบวนการ(Process Evaluation) และด้านผลผลิต (Product Evaluation)

5. การวิเคราะห์ระบบ (System Approach) เป็นการนำเอาระเบียบวิธีการทางวิทยาศาสตร์เข้ามาประยุกต์ใช้โดยพิจารณาถึงความสัมพันธ์ต่างๆขององค์ประกอบทั้งหลายในระบบให้เห็นเป็นกระบวนการอย่างชัดเจนสำหรับนำไปเป็นหลักฐานในการปฏิบัติดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 1 การวิเคราะห์ระบบ

จากแผนภูมิ จะพบว่าองค์ประกอบต่างๆ ของระบบจะมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ดังนี้

1. ปัจจัยเป็นเหตุให้กระบวนการดำเนินไปได้

2. กระบวนการเป็นเหตุให้เกิดผลผลิต

3. ผลผลิตเป็นเหตุให้เกิดผลกระทบ

ในการปฏิบัติงานหรือทำงานใด ๆ ย่อมจะต้องมีปัญหาเกิดขึ้นเสมอ ๆ และปัญหาจะนำไปสู่การหาวิธีปรับปรุงเพื่อลดปัญหาให้น้อยลงหรือไม่มีปัญหาเลย เพื่อที่จะทำให้ผลการปฏิบัติงานหรือผลงานมีคุณภาพที่ดีที่สุดตามที่ต้องการ ส่วนวิธีการแก้ปัญหานั้นๆ ก็จะเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพสูงสุดตามที่ต้องการเหมือนกัน การที่จะทำให้เกิดผลทั้งสองประการนี้ จำเป็นที่จะต้องนำความรู้จากการวิเคราะห์ระบบมาใช้จึงจะทำให้ได้ผลสมดังปรารถนา

5. การประเมินโครงการรูปแบบ CIPP MODEL

สำหรับรูปแบบการประเมิน แบบซิปปี้ (CIPP MODEL) ของ สตีฟเฟิลบีม แห่งมหาวิทยาลัยของรัฐ โอไฮโอ สหรัฐอเมริกา สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2535 : 184-194) กล่าวว่าแบบซิปปี้ ไม่เพียงแต่ประเมินว่าบรรลุวัตถุประสงค์หรือไม่เท่านั้น แต่ยังเป็นการประเมินเพื่อให้รายละเอียดต่างๆ เพื่อช่วยในการตัดสินใจเกี่ยวกับโครงการอีกด้วย นักการประเมินจะได้รับข้อดี ข้อบกพร่องและประสิทธิภาพของโครงการที่จะประเมิน โครงการเป็นอย่างดีซึ่งนับได้ว่าเป็นการรับข่าวสารแบบสะสม แบบจำลองเข้าใจง่าย สะดวก ในการปฏิบัติ จึงเป็นที่นิยมอย่างกว้างขวาง แบบ CIPP MODEL จะประเมินในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. การประเมินบริบท (Context Evaluation) จะช่วยในการตัดสินใจเกี่ยวกับการวางแผนในการกำหนดวัตถุประสงค์มี 2 วิธีคือ

1.1 Contingency Model เป็นการประเมินบริบทเพื่อหาโอกาสและแรงผลักดันจากงานนอกระบบ เพื่อให้ได้ข้อมูลมาพัฒนา ส่งเสริม โครงการให้ดีขึ้น

1.2 Congruence Model เป็นการประเมินโดยการเปรียบเทียบระหว่าง การปฏิบัติจริง (Actual Result) กับวัตถุประสงค์ที่วางไว้ ทำให้ทราบว่าวัตถุประสงค์ใดไม่บรรลุเป้าหมาย

2. การประเมินปัจจัยนำเข้า (Input Evaluation) เป็นการจัดหาข้อมูลเพื่อช่วยในการตัดสินใจตามความเหมาะสมของแผนงานต่าง ๆ คือ

2.1 ความสามารถของหน่วยงานหรือตัวแทนในการจัดโครงการ

2.2 ยุทธวิธีที่ใช้ในการบรรลุวัตถุประสงค์ของโครงการ

2.3 การได้รับความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ ที่จะช่วยให้โครงการดำเนินไปได้ เช่นหน่วยงานที่จะช่วยเหลือ เวลา เงินทุน อาคารสถานที่ อุปกรณ์ เครื่องมือ

3. การประเมินกระบวนการ (Process Evaluation) เมื่อแผนดำเนินการได้รับอนุมัติและลงมือทำการประเมิน กระบวนการจำเป็นต้องได้รับการเตรียมการเพื่อให้ได้ข้อมูลย้อนกลับ(Feedback)แก่ผู้รับผิดชอบและผู้ดำเนินการทุกลำดับขั้นการประเมินกระบวนการ มีวัตถุประสงค์ใหญ่อยู่ 3 ประการ คือ

3.1 เพื่อหาและอำนวยความสะดวกพร้อมของกระบวนการหรือการดำเนินการตามขั้นตอนที่วางไว้

3.2 เพื่อรวบรวมสารสนเทศสำหรับผู้ตัดสินใจวางแผน

3.3 เพื่อเป็นรายงานสะสมถึงการปฏิบัติต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น

4. การประเมินผลผลิต (Product Evaluation) มีจุดมุ่งหมายเพื่อวัด และแปลความหมายของความสำเร็จ ไม่เฉพาะเมื่อสิ้นสุดวัฏจักรของโครงการเหล่านั้น แต่มีความจำเป็นยิ่งในการปฏิบัติตามโครงการด้วย

ดังนั้น การประเมินผลการดำเนินงาน โครงการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดหนองคาย : ศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนคอนก้อโนนสวรรค์ ผู้วิจัยจึงเลือกใช้การประเมินแบบ CIPP MODEL ของแดเนียล แอล สตัฟฟอร์ดเป็นแนวทางในการประเมิน เพราะว่าการประเมินแบบนี้จะช่วยให้การพิจารณาการดำเนินงานโครงการเป็นไปตามกระบวนการที่กำหนดไว้หรือไม่ ผลสัมฤทธิ์ของโครงการเป็นอย่างไร เป็นประโยชน์ต่อการแก้ไขปัญหาต่างๆ ซึ่งเป็นข้อเสนอแนะผู้บริหาร โรงเรียนครูอาจารย์ ในการที่จะดำเนินงานโครงการ อีกทั้งยังเป็นข้อเสนอแนะสำหรับสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอศรีเชียงใหม่ และสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดหนองคาย ต่อไป

โครงการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนประถมศึกษา

1. ความหมายของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ มีผู้ให้ความหมายหลายท่าน เช่น อุบล เต๋นวารี (2542 : 1) ให้ความหมายว่า เด็กที่มีความต้องการพิเศษ มาจากคำภาษาอังกฤษว่า “Children with Needs” หมายถึง เด็กที่ไม่อาจพัฒนาความสามารถได้เท่าที่ควรจากการเรียน

การสอนตามปกติ ซึ่งมีสาเหตุมาจากสภาพความบกพร่องทางร่างกาย สติปัญญา และอารมณ์จำเป็นต้องจัดการศึกษาพิเศษให้เหมาะสมกับลักษณะและความต้องการของเด็กกล่าวโดยสรุปแล้วเด็กที่มีความต้องการพิเศษรวมทั้งเด็กที่มีปัญญาเลิศและเด็กที่มีความบกพร่องในด้านต่างๆในการจัดการศึกษาให้กับเด็กเหล่านี้จำเป็นต้องจัดให้สนองความต้องการและความสามารถของแต่ละบุคคล จึงจะช่วยให้เด็กสามารถพัฒนาศักยภาพของตนให้สูงขึ้นไปกว่าพื้นฐานเดิมได้

2. ปรัชญาและทฤษฎีพื้นฐานของการเรียนร่วม

นักการศึกษาได้เสนอปรัชญาของการเรียนร่วมจากพื้นฐาน 3 ประการ ดังที่ บังอร ต้นปาน (2535 : 31) ได้สรุปไว้ดังนี้

2.1 มนุษย์ทุกคนย่อมมีสิทธิเท่าเทียมกันในโอกาสทางการศึกษา ดังนั้นการจัดระบบการศึกษาให้แก่นมนุษย์ทุกคน โดยไม่แบ่งแยกความบกพร่อง หรือฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม จึงควรจัดโครงการและปรับปรุงการปฏิบัติให้เหมาะสมกับความต้องการตามความจำเป็นของ แต่ละบุคคล

2.2 มนุษย์ทุกคนย่อมมีสิทธิเท่าเทียมกันในการอยู่ร่วมในสังคม ดังนั้น การจัดเตรียมความพร้อมก่อนวัยเรียน เพื่อให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษอยู่ร่วมกับเด็กปกติย่อมก่อให้เกิดคุณค่าและสร้างสรรค์สังคมเพราะเด็กเหล่านี้จะมีความเข้าใจอันดีต่อกันมีการยอมรับซึ่งกัน และกันเมื่อเด็กเหล่านี้เจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่จะไม่เกิดการแบ่งแยกความแตกต่างของมนุษย์ในสังคม

2.3 การเรียนการสอนในชั้นเรียนย่อมสนองตามความแตกต่างแต่ละบุคคล ดังนั้น การจัดเด็กที่มีความต้องการพิเศษให้เข้าเรียนในชั้นเรียนร่วมจึงควรได้มีการปรับปรุงการเรียนการสอนให้เป็นการสอนเพื่อบุคคลทั่วไปให้พัฒนาความพร้อมความรู้ความสามารถ ของผู้เรียนทุกคน เพื่อให้เกิดศักยภาพที่จะดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเหมาะสม ทฤษฎีพื้นฐานของการเรียนร่วมการจัดการศึกษาพิเศษจำเป็นต้องจัดตามความเหมาะสม โดยการพิจารณาตามความต้องการและความสามารถเพื่อประโยชน์สำหรับเด็กอย่างเต็มที่

ผดุง อารยะวิญญู. (2533 : 7) สรุปทฤษฎีพื้นฐานของการเรียนร่วมไว้ ดังนี้

1. ในสังคมมนุษย์มีทั้งคนปกติ และที่มีความบกพร่องต่างๆ เมื่อสังคมไม่สามารถแยกคนที่มีความบกพร่องออกจากสังคมปกติได้ ดังนั้น ไม่ควรแยกการศึกษาเฉพาะด้านใดด้านหนึ่ง ควรให้เด็กพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติเท่าที่จะสามารถทำได้

2. เด็กพิเศษมีความต้องการและความสามารถที่ต่างจากเด็กปกติดังนั้นการจัดรูปแบบและวิธีการให้แตกต่างไปจากเด็กปกติ เพื่อให้เด็กมีศักยภาพในการเรียนรู้อย่างเต็มที่

3. เด็กแต่ละคนมีความสามารถแตกต่างกันไม่ว่าจะเป็นเด็กปกติหรือเด็กที่มีความต้องการพิเศษ การศึกษาจะช่วยให้ความสามารถของเด็กแต่ละคนปรากฏเด่นชัดขึ้น

4. เด็กแต่ละคนมีพื้นฐานแตกต่างกันทางการเรียนรู้จากครอบครัว เศรษฐกิจ สังคมการศึกษา สติปัญญา และทักษะการศึกษาจะช่วยให้แต่ละคนได้เรียนรู้ เพื่อการปรับตัว เข้าหากันและให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของโลก

5. เด็กแต่ละคนมีความแตกต่างกันในด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม การจัดการศึกษาจึงต้องจัดเพื่อพัฒนาทุกด้านให้สูงสุดตามความสามารถของแต่ละบุคคล

เกียร์ฮาท และ ไวซฮาน (Gearheart and Weishahn. 1980 : 3) ได้เน้นถึงสิทธิที่เด็กที่มีความต้องการพิเศษทุกคนควร ได้รับการศึกษาอย่างต่อเนื่องและเพียงพอเพื่อพัฒนาสมรรถภาพของตนเองให้ถึงขั้นสูงสุด การศึกษาพิเศษจะต้องเน้นถึงความสามารถและศักยภาพของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ โดยไม่เน้นต่อข้อจำกัดของเขาแต่ในเวลาเดียวกันการศึกษาพิเศษจะต้องปรับเปลี่ยนตามความต้องการและความจำเป็นของเด็กด้วยซึ่ง หมายความว่า นักการศึกษาจะต้องไม่มองข้ามความสามารถของเด็กเหล่านั้น หลักการสำคัญที่เกี่ยวกับปรัชญาการศึกษาพิเศษ ได้แก่

1. การจัดบริการพิเศษต้องกระทำอย่างฉับพลันทันทีที่ค้นพบความต้องการจำเป็นของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

2. ความพิการบางประเภทถือว่าเป็นเพียงอาการมากกว่าที่จะเป็นความผิดปกติทางกายภาพ และ อาจปรากฏ เพียงช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น

3. เด็กที่มีความต้องการพิเศษคนใดคนหนึ่งอาจต้องการรูปแบบการจัดการศึกษาพิเศษที่แตกต่างกันไป ตามช่วงเวลาหนึ่งของชีวิต

4. การจัดบริการสำหรับเด็กต้องครอบคลุมตั้งแต่เด็กก่อนวัยเรียนจนถึงระดับมัธยมศึกษา

5. การจัดการศึกษาพิเศษในสภาพแวดล้อมที่จำกัดน้อยที่สุดตามความเหมาะสมย่อมเป็นการช่วยเหลือสนับสนุนเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย การจัดการศึกษาดังกล่าวจะต้องประสานความสามารถของครูปกติและครูการศึกษาพิเศษอย่างมีประสิทธิภาพ

เบญจา ชลธานนท์ (2532 : 53) ได้เสนอแนวคิดและสรุปปรัชญาเบื้องต้นที่จะทำ
 ให้การศึกษาพิเศษบรรลุถึงจุดมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เด็กที่มีความต้องการพิเศษที่มีความสามารถจะเรียนหรือฝึกตนเองให้ทำ
 ประโยชน์ได้มากขึ้น
2. สมรรถภาพในการทำงานไม่ได้ขึ้นอยู่กับสภาพความพิการ
3. ความพิการของเด็กบางคน ไม่จำเป็นต้องเป็นความพิการตลอดไป ในหลาย
 กรณีการศึกษาพิเศษอาจเป็นเพียงบริการทางการศึกษาชั่วคราวเท่านั้น
4. บุคลากรจะต้องเป็นคนที่มีความรู้ ความสามารถและได้รับการฝึกงาน
 ตลอดทั้งมีประสบการณ์ในการทำงานของหน่วยงานตนเอง
5. ผู้ให้การศึกษาควรสนใจเป็นพิเศษในเรื่องพัฒนาการของเด็กเพื่อให้เด็กมี
 ภาพพจน์ที่ดีเกี่ยวกับตนเอง (Positive Self-Image) และยอมรับสภาพความเป็นจริงของตนเอง
6. การศึกษาพิเศษควรใช้วิธีสอนแบบส่งเสริมเอกลักษณ์ของบุคคล
 (Individualized Instruction) หมายความว่าสอนให้เหมาะสมกับความสามารถและความพิการของ
 เด็กแต่ละคน
7. การศึกษาพิเศษควรจัดตั้งแต่ชั้นอนุบาล โดยมีจุดประสงค์ในการป้องกันลด
 ปัญหาความพิการ และทำให้เด็กมีสัจจะแห่งตน (Self-Realization)
8. การศึกษาพิเศษจะต้องรวมวิชาพลศึกษานันทนาการ และสุนทรียศาสตร์
 เพื่อ เตรียมเด็กให้สามารถใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างสมบูรณ์
9. อาชีวศึกษา และการอาชีพเป็นเรื่องสำคัญในการพิจารณาจัดการศึกษา
 แก่เด็ก
10. ในการจัดเด็กเข้าเรียนในโรงเรียนปกติ นั้น จะถือเป็นแนวปฏิบัติ เมื่อไม่มี
 ปัญหาหรือไม่มีอุปสรรคอื่นใด โดยคำนึงถึงประโยชน์ที่เด็กจะได้รับเป็นสำคัญ

จากปรัชญาและทฤษฎีพื้นฐานที่กล่าวมาแล้วสรุปได้ว่าการจัดการศึกษาพิเศษใน
 รูปแบบการจัดการเรียนร่วมจำเป็นต้องจัดตามความเหมาะสม โดยพิจารณาถึงความแตกต่าง
 ทั้งความต้องการและความสามารถของเด็กซึ่งย่อมจะส่งผลและตอบสนองต่อนโยบายการศึกษา
 แผนใหม่ที่มีจุดมุ่งหมายการศึกษาเพื่อปวงชนให้สมบูรณ์แบบและมีประสิทธิผลมากที่สุด

3. ความหมายของการเรียนร่วม

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541, 9 –10) กล่าวว่า
 “ การเรียนร่วม (Inclusion หรือ Inclusive Education) หมายถึง การจัดการศึกษาให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เข้าร่วมชั้นกับเด็กปกติ โดยวิธีการรับเข้าเรียนร่วมกัน ตั้งแต่เริ่มเข้ารับการศึกษาโดยมีฐานความเชื่อว่าเด็กในท้องถิ่นทุกคนไม่ว่าเด็กปกติหรือเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เมื่อถึงอายุเข้าเรียนก็ควรได้เข้าเรียนในโรงเรียนที่อยู่ในท้องถิ่นเช่นกัน”

การเรียนร่วม หมายถึง การจัดการศึกษาให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เรียนร่วมกับเด็กปกติ โดยคำนึงถึงความสามารถของแต่ละบุคคล เพื่อส่งเสริมให้เด็กเหล่านี้มีโอกาสได้เรียนรู้และดำรงชีวิตในสังคมอย่างปกติสุข

ศรียา นิยมธรรม (2535 : 36 – 37) ได้ให้ความหมายของการเรียนร่วมไว้ว่า
 การเรียนร่วม หมายถึงการจัดการศึกษา เพื่อให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้มีโอกาสเรียนรู้เจริญเติบโตในสิ่งแวดล้อมของการได้มีปฏิสัมพันธ์กับเด็กปกติในการร่วมทำกิจกรรมต่างๆ กิจกรรมเหล่านั้นต้องเกี่ยวข้องกับพัฒนาการต่าง ๆ ทุกด้าน เช่น ร่างกาย สังคม ภาษาและสติปัญญา ทั้งยังหมายถึง การจัด โปรแกรมการศึกษารายบุคคลตามความต้องการ และความสามารถของเด็ก โดยการจัดกิจกรรมเป็นกลุ่มใหญ่และกลุ่มเล็กอย่างเหมาะสม เพื่อให้ เด็กทุกคนได้มีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน และร่วมกิจกรรมต่างๆ อย่างทั่วถึง

ผดุง อารยะวิญญู (2529 : 3) กล่าวว่า โครงการเรียนร่วมจะประสบความสำเร็จได้ ก็ต่อเมื่อได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่ายนับตั้งแต่ ผู้บริหาร ครูผู้สอน ตลอดจนบุคลากรอื่นในโรงเรียนและการเรียนร่วมจะไม่เกิดผลอย่างเต็มที่ หากบุคลากรที่ทำงานในโครงการไม่เป็นใจและเสียสละในการทำงานอย่างเต็มที่

วารี ธีระจิตร (2534 : 11) ได้ให้ความหมายของการเรียนร่วมได้ว่า การเรียนร่วมหมายถึง การรวมเด็กที่มีความต้องการพิเศษไว้กับเด็กปกติในด้านเวลา ด้านการเรียนการสอน ด้านสังคม ภายใต้พื้นฐานการจัดการศึกษาอย่างต่อเนื่อง แล้วคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลรวมทั้งการปรับตัวทางสังคม เพื่อให้เด็กมีประสบการณ์ตรงและสามารถพัฒนาตนเองไปให้มากที่สุด

จากแนวความคิดของนักการศึกษายุคใหม่ในการที่จะให้โอกาสทางการศึกษาแก่เด็กทุกคนจนถึงกับมีกฎหมายระบุเช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา ทำให้การเรียนร่วมเป็นที่

แพร่หลายแม้กระทั่งในเด็กปัญญาอ่อนปัจจุบันเด็กปัญญาอ่อนพอเรียนได้ก็จะได้เรียนร่วมในชั้นเรียนปกติ โดยมีแหล่งสอนซ่อมเสริมมาบริการควบคู่

ละออ ชูติกร (2528 : 1) ได้กล่าวถึงความหมายของการเรียนร่วมไว้ว่า เป็นการจัดการศึกษาตามโครงการที่พยายามให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติ ซึ่งจะต้องมีวิธีการและขั้นตอนในการจัดการดำเนินงานอย่างเหมาะสม โดยพิจารณาตามความพร้อมและความสามารถในการเรียนของเด็กแต่ละคน แต่สรุปว่า ควรจะ เรียนร่วมชั้นในรูปแบบใด ต้องการสื่อหรืออุปกรณ์รวมทั้งครูพิเศษด้านใด

เบญจา ชลธานนท์ (2532 : 2) ได้กล่าวถึงความหมายของการเรียนร่วมไว้ว่า เป็นการรวมเอาเด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้าไปในระบบการศึกษาปกติมีการรวมกิจกรรม และใช้เวลาว่างช่วงใดช่วงหนึ่งในแต่ละวัน โดยมีความหมายตามศัพท์ภาษาอังกฤษ 2 ความหมายคือ เมนสตรีมมิ่ง (Mainstreaming) หมายถึง การเรียนร่วมเต็มเวลา โดยเด็กที่มีความต้องการพิเศษจะเข้าเรียนในห้องเรียนปกติโดยไม่มีบริการเพิ่มเติมพิเศษ ส่วนอีกความหมายคือ อินทิเกรชั่น (Integration) หมายถึง การเรียนร่วมบางเวลา โดยเด็กที่มีความต้องการพิเศษจะเข้าเรียนในชั้นปกติเป็นบางวิชาและรวมถึงการจัดชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ

คอฟมาน และคนอื่นๆ (Kauffman and others. 1975 : 1 – 12) ได้ให้นิยามของการจัดการเรียนร่วมไว้ว่า การเรียนร่วม หมายถึง การรวมเด็กที่มีความต้องการพิเศษให้เข้าอยู่ร่วมกับเพื่อนๆ ที่ปกติ ทั้งในทางความเป็นอยู่ทางการเรียนการสอน และทางสังคม โดยมีพื้นฐานอยู่บนการวางแผนทางการศึกษาที่กำลังดำเนินอยู่และพิจารณาเป็นรายบุคคลและกระบวนการวางแผนโปรแกรมจะต้องมีการระบุให้ชัดเจนถึงความรับผิดชอบของบุคลากรผู้บริหาร ผู้สอน และผู้สนับสนุนทั้งการศึกษาปกติและการศึกษาพิเศษ

สรุป การเรียนร่วมหมายถึง การเปิดโอกาสให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษเจริญเติบโตเต็มที่ตามความสามารถของตน ในการร่วมกิจกรรมต่างๆ กับเด็กปกติ ทั้งกิจกรรมในห้องเรียนและกิจกรรมนอกเวลาเรียน เพื่อส่งเสริมวุฒิภาวะทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคมด้วยเหตุดังกล่าวทำให้เห็นว่าการเรียนร่วมของเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ เป็นการจัดการศึกษาที่เหมาะสมและให้ความเสมอภาคแก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษ โดยช่วยให้เด็กเหล่านี้มีโอกาสเรียน ได้มากที่สุดแต่ต้องคำนึงถึงความสามารถของแต่ละบุคคล และมีการจัดบริการพิเศษให้ตามความจำเป็น เพื่อส่งเสริมให้เด็กเหล่านี้ได้มีโอกาสเรียนรู้ และดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างปกติ

สุขจากหน่วยงานของรัฐและเอกชน แต่การจัดการเรียนร่วมจะกระทำได้สำเร็จจะต้องได้รับความร่วมมือและการยอมรับจากครูผู้สอนและผู้บริหารต่างๆ ตลอดจนทุกฝ่ายที่ทำงานเกี่ยวข้องกับเด็กเหล่านี้

4. หลักการจัดการเรียนร่วม

การเรียนร่วมจะประสบผลสำเร็จหรือไม่เพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับวิธีดำเนินการและการวางแผนในการจัดการเรียนร่วม ซึ่ง ผดุง อารยะวิญญู (2529 : 3) สรุปข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนร่วมได้ ดังนี้

- 4.1 การเรียนร่วมนั้นควรเริ่มเมื่อเด็กอายุยังน้อย ดังนั้น ควรเริ่มเรียนในชั้นปฐมวัย
- 4.2 ให้โอกาสแก่ครูที่สอนเด็กปกติในการตัดสินใจว่าจะรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้ามาเรียนร่วมในชั้นที่ตนสอนหรือไม่
- 4.3 สถานศึกษาที่จะบริการด้านการเรียนร่วมต้องมีความพร้อมด้านบุคลากร โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูผู้ทำหน้าที่สอนเด็กปกติ และเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
- 4.4 ในการเตรียมความพร้อมของสถานศึกษานั้น ควรมีการชี้แจงทำความเข้าใจและอบรมครู เจ้าหน้าที่ของโรงเรียน และนักเรียนเกี่ยวกับ โครงการเรียนร่วมที่จะเริ่มขึ้นในสถานศึกษาแห่งนั้น ให้เข้าใจถึงบทบาทและความรับผิดชอบ
- 4.5 สถานศึกษาจะต้องมีเครื่องมือเครื่องใช้ ตลอดจนอุปกรณ์อันจำเป็นในการเรียนการสอนอย่างเหมาะสมและเพียงพอ
- 4.6 ควรมีแผนการศึกษาสำหรับเด็กเป็นรายบุคคล (Individual Education Program) หรือใช้ชื่อย่อว่า IEP เพราะแผนการศึกษารายบุคคลนี้ จะช่วยให้การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษบรรลุเป้าหมายได้
- 4.7 หากไม่จำเป็นแล้วไม่ควรแยกเด็กที่มีความต้องการพิเศษออกจากเด็กปกติ ในแง่ของการบริการการเรียนการสอน ทั้งนี้เพราะให้เด็กปกติได้เข้าใจถึงความต้องการและความสามารถ ของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
- 4.8 การประเมินพัฒนาการและผลการเรียนของเด็ก ต้องกระทำสม่ำเสมอด้วยวิธีการประเมินที่เชื่อถือได้

4.9 ศึกษาข้อบกพร่องของการจัดการเรียนอยู่เสมอและหาทางแก้ไขปรับปรุงให้บริการดังกล่าวมีประสิทธิภาพ

5. รูปแบบการจัดการเรียนร่วม

สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร (2539 : 1) ได้เสนอรูปแบบของการเรียนร่วม 5 รูปแบบดังนี้

5.1 เรียนร่วมในชั้นปกติ เด็กที่มีความต้องการพิเศษที่มีความพร้อมที่จะช่วยตนเองได้โดยไม่ต้องรับการพิเศษจะได้เข้าเรียนในชั้นปกติแต่เด็กที่เรียนในชั้นปกติซึ่งยังไม่มีความพร้อม ตามกำหนด จะได้รับบริการพิเศษบ้างตามความจำเป็นเพียงเล็กน้อย

5.2 เรียนร่วมในชั้นปกติมีครูเวียนสอน เด็กที่มีความต้องการพิเศษจะเรียนในชั้นปกติเมื่อครูเวียนสอนมาจะสอนเสริมให้แก่เด็กพิเศษตามความต้องการเฉพาะรายหรือกรณีที่มีปัญหาเป็นกลุ่มย่อย

5.3 เรียนร่วมในชั้นปกติมีการสอนเสริมวิชาการ เด็กที่มีความต้องการพิเศษมีตารางกำหนดเวลาที่จะต้องเข้าห้องสอนเสริมโดยครูเสริมวิชาการเป็นผู้กำหนดการเรียนการสอนตามความจำเป็นพิเศษเป็นรายกรณี หรือเป็นกลุ่มย่อยนอกเหนือจากเด็กปกติ

5.4 เรียนชั้นพิเศษร่วมกับการเรียนร่วมชั้นปกติบางเวลา เด็กที่มีความต้องการพิเศษจะเรียนกับครูประจำชั้นในชั้นพิเศษกับเด็กที่มีความบกพร่องประเภทเดียวกัน แต่บางเวลาหรือบางวิชา เด็กที่มีความต้องการพิเศษที่มีความพร้อมจะไปเรียนร่วมกับเด็กปกติ เช่น วิชาศิลปะ พลศึกษา หรือกิจกรรมพิเศษ

5.5 เรียนในชั้นพิเศษเต็มเวลาใน โรงเรียนปกติ เด็กที่มีความต้องการพิเศษจะเรียนในชั้นพิเศษที่มีความบกพร่องประเภทเดียวกันทุกวิชาเต็มเวลาแต่จะมีโอกาสร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรกับเด็กปกติตามสมควร

จรัส ทองปิยมณี (2531 : 32) เสนอรูปแบบของการเรียนร่วม สรุปไว้ 4 รูปแบบ ดังนี้

1. รูปแบบครูสอนเสริม มีครูการศึกษาพิเศษประจำอยู่ที่โรงเรียน
2. รูปแบบครูเดินสอน หรือครูเวียนสอน มีครูการศึกษาพิเศษเดินทางไปให้บริการในโรงเรียน

3. รูปแบบครูสอนเสริม และครูเวียนสอน มีครูการศึกษาพิเศษให้บริการนักเรียนในโรงเรียนหนึ่งแล้วเดินทางไปให้บริการนักเรียนในโรงเรียนอื่นบางเวลา

4. รูปแบบครูการศึกษาพิเศษ มีครูการศึกษาพิเศษสอนนักเรียนที่มีความบกพร่อง ประเภทเดียวกันเป็นกลุ่ม ในชั้นเรียนพิเศษในโรงเรียนปกติเต็มเวลา

ปรีดา จันทบุบผา (ม.ป.ป. : 16) ได้เสนอการจัดการเรียนร่วม 5 วิธี คือ

1. เรียนร่วมในชั้นปกติโดยรับบริการพิเศษบ้าง หรือไม่ต้องบริการพิเศษเลย เนื่องจาก ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพจนถึงระดับที่จะช่วยตนเองได้
2. เรียนร่วมปกติ และรับบริการพิเศษจากครูเดินสอน ครูที่ปรึกษา หรือผู้เชี่ยวชาญเฉพาะ
3. เรียนร่วมในชั้นปกติ และรับบริการพิเศษจากห้องเสริมวิชาการ (Resource Room)

4. ชั้นพิเศษ โดยส่งไปเรียนร่วมในชั้นปกติบางวิชา

5. ชั้นพิเศษสำหรับเด็กพิการแต่ละประเภทในโรงเรียนปกติ

สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร (2539 : 9) บังอร ต้นปาน (2535 : 20-21) ได้สรุปรูปแบบการเรียนร่วมจากหลายประเทศได้ดังนี้

1. การเรียนร่วมในชั้นปกติ และปฏิบัติเหมือนเด็กปกติทุกประการ
2. การเรียนร่วมในชั้นปกติ แต่ได้รับพิเศษจากครูการศึกษาพิเศษ
3. การเรียนร่วมในชั้นปกติบางเวลาโดยมีครูการศึกษาพิเศษเฉพาะเด็กพิการบางเวลา
4. เรียนในชั้นปกติทุกวิชาโดยมีครูการศึกษาพิเศษให้ความช่วยเหลือเด็กเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มย่อยๆ ขณะครูประจำวิชาอธิบาย
5. เรียนในชั้นพิเศษ โดยให้เด็กปกติเข้าไปเรียนร่วม
6. เรียนในชั้นพิเศษ โดยให้เด็กปกติเข้าไปเรียนร่วมในบางวิชาแต่ในบางวิชาเด็กปกติแยกไปเรียนกับเด็กปกติในห้องอื่นและเด็กที่มีความต้องการพิเศษก็แยกไปเรียนกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษห้องอื่น

6.1 เรียนในชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ และร่วมกิจกรรมนอกหลักสูตรกับเด็กปกติ

6.2 เรียนในชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ และร่วมกิจกรรมของโรงเรียนเท่าที่

จำเป็น

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ.(2541 :35 – 36 : เล่ม 3)

กล่าวว่าในการจัดการเรียนร่วมมีองค์ประกอบหลายประการที่จะทำให้การดำเนินงานประสบผลสำเร็จ เช่น

1. กระทรวงศึกษาธิการดำเนินการประชาสัมพันธ์นโยบายเกี่ยวกับการเรียนร่วมของเด็กที่มีความต้องการพิเศษอย่างกว้างขวางต่อเนื่องและจริงจัง
2. ทุกหน่วยงานริเริ่มเร่งประชาสัมพันธ์ทุกรูปแบบอย่างชัดเจนเพื่อสร้างเจตคติปลูกจิตสำนึกแนวคิดที่ถูกต้องเกี่ยวกับสิทธิและศักยภาพทางการศึกษาของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
3. จัดอบรมครูปกติให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
4. โรงเรียนควรมีการเตรียมความพร้อมก่อนจัดการเรียนร่วม
5. การเรียนร่วมควรได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหาร โรงเรียน
6. การคัดเลือกเด็กเข้าเรียนร่วม ควรพิจารณาถึงความพร้อมของเด็กเป็น

สำคัญ

7. จัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล IEP
8. มีการประเมินผลการเรียน ความก้าวหน้าทางการเรียนของเด็กอย่าง

สม่ำเสมอ

9. ให้โรงเรียนรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้าเรียนร่วม และจัดการศึกษาให้ตาม ศักยภาพของเด็กแต่ละคน

10. ครูทุกคนใน โรงเรียนต้องทำงานประสานกันเพื่อแก้ปัญหาให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษ

11. ครูผู้สอนควรมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนร่วม คือ
 - 11.1 ตั้งใจในการสอน
 - 11.2 ยืดหยุ่นในการสอน
 - 11.3 วางแผนการศึกษาอย่างรอบคอบ

11.4 เชื่อว่าเด็กทุกคนสามารถพัฒนาได้

11.5 พัฒนาการด้านอารมณ์สังคมของเด็กมีความสำคัญเช่นเดียวกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา

12. ผู้ปกครองควรมีส่วนร่วมและรับรู้เกี่ยวกับการเรียนร่วม

13. ให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดโครงการเรียนร่วมในโรงเรียน

14. ใช้แหล่งทรัพยากรจากชุมชนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

กล่าวโดยสรุปการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติที่เหมาะสมคือการจัดสภาพการเรียนรู้ให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้มีปฏิสัมพันธ์กับเด็กปกติในการร่วมกิจกรรมต่างๆและเป็นการประสานงานของหน่วยงานหลายฝ่ายเพื่อช่วยเหลือเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เจริญเติบโตและพัฒนาศักยภาพตนเองไปให้มากที่สุด เด็กปกติจึงมีความสำคัญและมีความจำเป็นอย่างยิ่ง

6. ความสำคัญและประโยชน์ของการจัดการเรียนร่วม

สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา (2541 : 37) ได้กล่าวว่า ประโยชน์ของการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนปกติเป็นการจัดการศึกษาที่เหมาะสมและให้ความเสมอภาคแก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษทุกประเภทมีโอกาสได้เรียนมากที่สุดแต่ต้องคำนึงถึงความสามารถของแต่ละบุคคลและมีการจัดบริการพิเศษให้ตามความจำเป็น เพื่อส่งเสริมให้ เด็กเหล่านี้ได้มีโอกาสเรียนและดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างเป็นสุขซึ่งเด็กและผู้เกี่ยวข้องจะได้รับประโยชน์ดังนี้

6.1 ด้านการเรียน เด็กที่มีโอกาสเรียนตามระดับชั้นในโรงเรียนปกติ โดยมีข้อบกพร่องและไม่ต้องเดินทางไปเรียนในโรงเรียนการศึกษาพิเศษที่อยู่ห่างไกลมากจนเป็นภาระของผู้ปกครอง

6.2 การมีชีวิตร่วมในครอบครัวกับบิดามารดาและญาติพี่น้อง เด็กมีโอกาสประพฤติปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเป็นสมาชิกของครอบครัวโดยไม่เกิดความรู้สึกว่าถูกแยกออกไปด้วยเหตุแห่งความพิการ และเป็นการช่วยให้ครอบครัวเกิดสำนึกและตระหนักในการรับผิดชอบเด็กที่มีความต้องการพิเศษ โดยไม่พยายามผลักภาระให้แก่ผู้อื่น

6.3 การเปลี่ยนเจตคติ การที่เด็กปกติมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ จะช่วยให้เด็กปกติและผู้ปกครองของเด็กปกติมองโลกได้กว้างขึ้น และเข้าใจความแตกต่างระหว่าง

บุคคลได้ดีขึ้นทั้งยังช่วยลดความรู้สึกลบในบุคลิกภาพหรือภาพพจน์ของเด็กที่มีความต้องการพิเศษซึ่งสังคมนิยมคิดกัน เด็กที่จะเรียนรู้ที่จะเข้าใจความต้องการของเพื่อนและวิธีที่จะช่วยเหลือกันและอยู่ร่วมกันเนื่องจากทุกสังคมจะมีทั้งคนปกติและคนที่มีความต้องการพิเศษ

6.4 ด้านสังคมและชุมชน เด็กจะสามารถปรับตัวและควบคุมอารมณ์ให้เข้ากับสังคมปกติได้ การอยู่ร่วมกันก็จะช่วยให้สังคมได้เรียนรู้วิถีปฏิบัติที่เหมาะสมต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษและผู้ปกครองของเด็กที่มีความต้องการพิเศษด้วย

6.5 ประหยัดงบประมาณของรัฐบาลเมื่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษสามารถเข้าเรียนร่วมในโรงเรียนปกติได้รัฐไม่จำเป็นต้องลงทุนสร้างโรงเรียนพิเศษหรือศูนย์เฉพาะสำหรับรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเพียงแต่เพิ่มบุคลากรเฉพาะทางที่จำเป็นขึ้นในโรงเรียนปกติเท่านั้น

7. การจัดการเรียนร่วมในประเทศไทย

ในปี พ.ศ.2500 กระทรวงศึกษาธิการ จัดให้มีการทดลองเรียนร่วมในโรงเรียนปกติขึ้นเป็นครั้งแรกในโรงเรียนประถมศึกษา 7 แห่งในกรุงเทพมหานคร คือที่โรงเรียนพญาไท โรงเรียนวัดชนะสงคราม โรงเรียนวัดพญาขัง โรงเรียนวัดหนัง โรงเรียนวัดนิมานนรี โรงเรียนสามเสนนอกและโรงเรียนจันทรัส โมสร การทดลองเรียนร่วมที่จัดครั้งนี้จัดให้เฉพาะเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาเท่านั้นต่อมาปีพ.ศ.2507 กระทรวงศึกษาธิการ ได้รับการสนับสนุนด้านวิชาการจากมูลนิธิช่วยคนตาบอดโพ้นทะเลจากสหรัฐอเมริกา (America Foundation Oversea for the Blind) ให้มีการจัดการสอนคนตาบอดเรียนร่วมโรงเรียนปกติขึ้นสำหรับในส่วนของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาตินั้น ดำเนินการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิการเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาโดยดำเนินการร่วมมือกับกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา จนกระทั่งปี พ.ศ.2529 สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติได้กำหนดให้มีการดำเนินการโครงการพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิการเรียนร่วมกับเด็กปกติขึ้น โดยมอบหมายให้ สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานครดำเนินการทดลองจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิการสองประเภทคือเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาขึ้นที่โรงเรียนประถมศึกษา สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานครคือ โรงเรียนพญาไท โรงเรียนราชวินิต และ โรงเรียนวัดเชตุวันธรรมวาส ในการดำเนินโครงการพัฒนารูปแบบ การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกตินี้คณะกรรมการ ดำเนินงานได้ทำการวิจัย

เพื่อศึกษารูปแบบของการดำเนินงานตลอดจนความเป็นไปได้ของ การจัด โครงการเรียนร่วมใน โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ก่อนที่จะนำผลที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในการขยายการปฏิบัติงานการเรียนร่วมกับ โรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติในต่างจังหวัดทั่วประเทศ ในอนาคตเป็นที่คาดหมายว่าประเทศไทยคงจะพัฒนาและปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอนใน โรงเรียนปกติให้ครบสมบูรณ์ โดยไม่จำเป็นต้องมีโรงเรียนการศึกษาพิเศษอีกต่อไป(สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2541 : 35)

8. โครงการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติใน โรงเรียนประถมศึกษา สังกัด สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดหนองคาย

สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดหนองคายมีโครงการที่สนับสนุนเกี่ยวกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติใน โรงเรียน ได้แก่

8.1 โครงการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ ในโรงเรียน

8.2 โครงการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กพิการเรียนร่วมกับเด็กปกติ

8.3 โครงการอบรมครูการศึกษาพิเศษ

8.4 โครงการประชุมสัมมนาผู้บริหาร โรงเรียนที่มีเด็กพิเศษเรียนร่วม

8.5 โครงการวิจัยในชั้นเรียนเกี่ยวกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับ เด็กปกติ

8.6 โครงการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิการนำนักเรียน ไปตรวจสอบสภาพความ บกพร่อง

8.7 โครงการแสดงผลงานทางวิชาการของครูแกนนำทางวิชาการการศึกษาพิเศษ จากโครงการดังกล่าว การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียน ร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดหนองคาย กำหนดขึ้นตามวัตถุประสงค์ของรัฐบาล ในแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 เพื่อสนับสนุน โรงเรียนในสังกัดที่มีนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษได้เข้าเรียนใน โรงเรียน เพื่อให้เด็กที่มีความ ต้องการพิเศษเหล่านั้นสามารถช่วยเหลือตนเองได้และมีชีวิตอยู่ร่วมในสังคมปกติได้อย่างเป็นสุข ไม่เป็นภาระแก่สังคม ดังนั้น โครงการนี้ จึงได้ครอบคลุมถึง

1. ขยายโอกาสทางการศึกษา เพื่อให้ทุกคนได้รับบริการทางการศึกษา
2. เด็กพิการมีโอกาสเข้าเรียนในโรงเรียนใกล้บ้านหรือไม่ต้องเดินทางไปโรงเรียนพิเศษที่อยู่ไกล
3. สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดหนองคายได้เปิดโอกาสให้โรงเรียนทุกโรงเรียนในสังกัดรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติโดยให้เปิดเป็นโรงเรียนในโครงการเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วม จึงเป็นการเปิดโอกาสให้เด็กพิการ ซึ่งไม่สามารถเข้าเรียนในโรงเรียนประจำได้ให้ได้รับการพัฒนาทุกๆด้านร่วมกับเด็กปกติฝึกการช่วยเหลือตนเองและการอยู่ร่วมในสังคมปกติแต่เยาว์ ซึ่งเด็กพิการจะได้รับความอบอุ่นและเลี้ยงดูจากบิดามารดาตลอดเวลาสามารถปรับตัวเองให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขไม่เป็นภาระแก่สังคม
4. เป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายของผู้ปกครอง ไม่ต้องเสียเงินส่งบุตรพิการไปอยู่ในโรงเรียนประจำ
5. เป็นการลดภาระของรัฐบาล เพราะการจัดตั้งโรงเรียนพิเศษเฉพาะด้านต้องใช้งบประมาณเป็นจำนวนมาก

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น โครงการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียน จึงมีความสำคัญและมีความจำเป็นอย่างยิ่ง

9. โครงการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนดอนก่อโนนสวรรค์

หน่วยงานที่รับผิดชอบ ฝ่ายวิชาการ โรงเรียนดอนก่อโนนสวรรค์

ผู้รับผิดชอบ นางศรีสวาท ทินราช

ลักษณะงาน ต่อเนื่อง

ระยะเวลาดำเนินการ 1 พฤษภาคม 2544 - 31 มีนาคม 2545

9.1 หลักการและเหตุผล

การให้ความเสมอภาคแก่ประชาชนเป็นหน้าที่ของรัฐบาลที่จะต้องปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 โรงเรียนดอนก่อโนนสวรรค์ เป็นสถานศึกษาของรัฐบาลในการจัดการศึกษาเพื่อบริการประชาชนให้ได้รับความเสมอภาคเท่าเทียมกันตามอัตภาพและศักยภาพของแต่ละบุคคลจากความแตกต่างของแต่ละคน จึงมีประชาชนจำนวนไม่น้อย

ที่ขาดโอกาสทางการศึกษา ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยพื้นฐานของการดำรงชีวิต ดังนั้นการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษจึงเป็นงานจำเป็น เพื่อให้เด็กพิการที่มีความต้องการพิเศษอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างมีความสุข ไม่เป็นภาระแก่สังคมและผู้เกี่ยวข้องตามรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน โรงเรียนดอนก้อโนนสวรรค์ จึงรับเด็กพิการเข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติให้ได้รับการสนับสนุนการเรียนการสอนเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

9.2 วัตถุประสงค์

9.2.1 เพื่อจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ โดยความร่วมมือระหว่างผู้บริหาร ครูผู้สอน และผู้ปกครองนักเรียน

9.2.2 เพื่อพัฒนาการเรียนการสอน โดยพิจารณาจากระดับการดำเนินของผู้เกี่ยวข้องในด้านบริบท ปัจจัยนำเข้า กระบวนการและผลผลิต

9.3 เป้าหมาย

จัดให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติในชั้นเรียนต่าง ๆ จำนวน 23 คน ในปีการศึกษา 2545

9.4 วิธีดำเนินการ/กิจกรรม

9.4.1 เสนอโครงการแต่งตั้งคณะทำงานและผู้รับผิดชอบ

9.4.2 ประชุมคณะทำงาน ที่เกี่ยวข้องในโรงเรียน

9.4.3 สํารวจข้อมูลนักเรียนพิการในหมู่บ้านเขตบริการรับนักเรียนเข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติ

9.4.4 อบรมครู ผู้บริหาร และผู้ที่เกี่ยวข้อง

9.4.5 ดำเนินงานตาม โครงการ

9.4.6 นิเทศและติดตามผล

9.4.7 สรุปรายงานผลการดำเนินงาน

9.5 ปฏิทินปฏิบัติงาน

กิจกรรม	ระยะเวลาดำเนินงาน											
	พค.	มิย.	กค.	สค.	กย.	คค.	พย.	ธค.	มค.	กพ.	มีค.	เมย.
1.เสนอโครงการแต่งตั้งคณะทำงาน	↔											
2.ประชุมคณะทำงานในร.ร.	↔											
3.สำรวจข้อมูลนักเรียนพิการ	↔											
4.อบรมครู และผู้ที่เกี่ยวข้อง	↔	→										
5.ดำเนินงานตามโครงการ	←											→
6.นิเทศและติดตามผล	↔				↔					↔		
7.สรุปรายงานผล											↔	

9.6 ระยะเวลาดำเนินการ

ปีการศึกษา 2545

9.7 งบประมาณ

ค่าวัสดุในการดำเนินงาน จำนวน 10,000 บาท

ค่าจัดประชุม อบรม จำนวน 25,000 บาท

9.8 การวัดและประเมินผล

ตัวบ่งชี้สภาพความสำเร็จ	วิธีวัดและประเมินผล	เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผล
1.รูปแบบกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นการปฏิบัติจริง และสรุปความรู้ด้วยตนเอง	- สังเกตการสอน - การสัมภาษณ์ - การประเมินความพึงพอใจ	- แบบสังเกต - แบบสัมภาษณ์ - แบบสอบถาม
2.รูปแบบความร่วมมือของชุมชนในการจัดการศึกษา	- การติดตาม	- แบบรายงาน

9.9 ผลที่คาดว่าจะได้รับ

9.9.1 ได้รูปแบบหลากหลายของการจัดกระบวนการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับเด็กกลุ่มด้อยโอกาสในเขตพื้นที่บริการ

9.9.2 ได้แนวทางที่หลากหลายของการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาของชุมชน

9.9.3 ผู้บริหาร โรงเรียน ครูและผู้ที่เกี่ยวข้อง ได้รับการพัฒนาความรู้ ความสามารถในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่หลากหลาย เหมาะสมกับเด็ก

9.9.4 นักเรียนโรงเรียนประถมศึกษา โดยเฉพาะกลุ่มด้อยโอกาส ได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ที่เหมาะสมกับความต้องการของตนเอง และท้องถิ่น

10. โครงการพัฒนาการเรียนการสอน สำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ

แผนงาน การปรับปรุงคุณภาพการศึกษาระดับประถมศึกษา

หน่วยงานที่รับผิดชอบ โรงเรียนคอนก้อ โนนสวรรค์

ผู้รับผิดชอบ นางศรีสวาท ทอนราช

ลักษณะโครงการ เป็นโครงการต่อเนื่อง

ระยะเวลาดำเนินงาน 1 พฤษภาคม 2542 – 30 เมษายน 2543

10.1. หลักการและเหตุผล

การให้ความเสมอภาคแก่ประชาชนเป็นงานและหน้าที่รัฐบาล โรงเรียนคอนก้อ โนนสวรรค์เป็นหน่วยงานที่ปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาลเพื่อให้ประชาชนทุกคนได้รับความเสมอภาคเท่าเทียมกันตามอัตภาพและศักยภาพของแต่ละบุคคลจากความแตกต่างของแต่ละบุคคล จึงมีประชาชนจำนวนมากไม่ยี่ห้อที่ขาดโอกาสทางการศึกษา ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยพื้นฐานของการดำรงชีวิต ดังนั้นการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ จึงเป็นงานจำเป็น เพื่อให้เด็กพิการที่มีความต้องการพิเศษอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างมีความสุขไม่เป็นภาระแก่สังคมและผู้เกี่ยวข้องตามรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน โรงเรียนคอนก้อ โนนสวรรค์ จึงกำหนดให้รับเด็กพิการทุกประเภทเข้าเรียนในโรงเรียน โดยการสนับสนุนให้เด็กเหล่านั้นสามารถ เรียนร่วมกับเด็กปกติได้อย่างมีความสุข

10.6 ระยะเวลาที่ดำเนินการ

ปีการศึกษา 2543

10.7 งบประมาณ

จากแผนงานปรับปรุงคุณภาพการศึกษาระดับประถมศึกษา งานพัฒนาการเรียนการสอน หมวดค่าตอบแทนใช้สอยและวัสดุ จำนวน 18,500 บาท

รายละเอียดการใช้จ่ายงบประมาณ ดังนี้

กิจกรรมและคำชี้แจงการใช้งบประมาณ	งบประมาณที่ใช้	งบประมาณที่ใช้จำแนกตามหมวดจ่าย			
		ตอบแทน	ใช้สอย	วัสดุ	รายจ่ายอื่น
1. จัดสรรงบประมาณที่โรงเรียนในโครงการฯ ได้รับ เป็นค่าวัสดุการเรียนการสอน	12,000	-	-	12,000	-
2. ประชุมสัมมนาบุคลากร โรงเรียนใน เวลา 1 วัน จำนวน 20 คน	5,000	-	4,000	1,000	-
3. ค่าเบี้ยเลี้ยง พาหนะ สำหรับ สน. สปจ. 1 คน เวลา 5 วัน	1,500	-	1,500	-	-
รวม	18,500	-	5,500	13,000	-

10.8 การประเมินผล

ตัวบ่งชี้สภาพความสำเร็จ	วิธีวัดและประเมินผล	เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผล
1.จำนวนนักเรียนพิการเรียนร่วมกับนักเรียนปกติ	1.รายงานผล	1.แบบสำรวจ
2.คุณภาพการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนในโครงการฯ	2.ทดสอบ , นิเทศติดตามผล	2.แบบทดสอบ , แบบนิเทศ

10.9 ผลที่คาดว่าจะได้รับ

10.9.1 โรงเรียนคอนก้อ โนนสวรรค์รับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติได้ 100 %

10.9.2 บุคลากรในโรงเรียนคอนก้อ โนนสวรรค์ได้รับการพัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุน ในการจัดการศึกษาแก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

นันทิยา ชัยนิคม(2535 : 87)ได้ประเมินโครงการ โรงเรียนตัวอย่างจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา กับเด็กปกติในจังหวัดอุดรธานีพบว่า โรงเรียนในกลุ่มทดลองสามารถดำเนินการตามโครงการคือด้านการเรียนการสอนความพร้อมของโรงเรียนความร่วมมือและสนับสนุนจากชุมชนและผู้ปกครองการดำเนินงานตามแผนปฏิบัติการพัฒนาบุคลากรและโอกาสในการเรียนร่วมกับเด็กปกติเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดเพราะโรงเรียนในโครงการค่อนข้างจะมีความพร้อมในด้านอาคารสถานที่และบุคลากรทำให้การปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอนตามโครงการเรียนร่วมประสบผลสำเร็จ

ละออ ชูติกร และ จิตต์ไส อินทโสฬส (2523 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบ พัฒนาการทางภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ และที่เรียน ชั้นพิเศษระดับอนุบาล เป็นการศึกษาเพื่อจะเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาระหว่าง เด็กที่มีความ บกพร่องทางการได้ยินที่เรียนอยู่ในระดับชั้นอนุบาล 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งเรียนร่วมชั้นกับเด็กที่มีการ ได้ยินเป็นปกติ อีกกลุ่มหนึ่งเรียนในชั้นพิเศษ เฉพาะกลุ่มเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้วยกัน ทั้งนี้เพื่อต้องการทราบว่าพัฒนาการทางภาษาของเด็กทั้งสองกลุ่มจะมีความแตกต่างกันหรือไม่เพียง ใด ผลวิจัยสรุปได้ว่าพัฒนาการทางภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมชั้นกับ เด็กปกติดีกว่าเด็กที่เรียนชั้นพิเศษอีกด้วย

เพชรรัตน์ กิตติวัฒนานุกูล (2530 : 84 – 92) ได้ทำการศึกษาวิจัยการจัดการสำหรับ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นเรียนร่วมในชั้นประถมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยทำการศึกษาจากประชากรทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษานักเรียนที่มีความบกพร่อง ทางการเห็นเรียนร่วมใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้บริหาร โรงเรียนประถมศึกษาครูประจำชั้นปกติ ซึ่ง สอนนักเรียนตาบอด ชั้นประถมปีที่ 1 – 6 จำนวน 40 คน นักเรียนปกติ ในชั้นรวม 160 คน รวม ประชากร 274 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพทางสังคมของ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นในโรงเรียนประถมศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาลายละ ผลจากการวิจัยพบว่า สภาพการจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นเรียน ร่วมในโรงเรียนประถมศึกษา มีรายละเอียดดังนี้

1. ด้านอาคารสถานที่และสภาพแวดล้อม ได้จัดให้มีการแนะนำด้านอาคารสถานที่ และสภาพแวดล้อมให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นแต่ก็มีปัญหาในด้านการขาด ความรู้ความเข้าใจในวิธีการคัดแปลงอาคารสถานที่และสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมกับนักเรียน ตาบอด
2. ด้านบุคลากร โรงเรียนต้องการบุคลากรประเภทครูการศึกษาพิเศษให้มาช่วย เหลือและแนะนำให้คำปรึกษาแก่บุคลากรและครูปกติให้มีความรู้และทักษะในการสอนนักเรียนที่ มีความบกพร่องทางการเห็นเรียนร่วม
3. ด้านการบริหารงานวิชาการผู้บริหารให้การสนับสนุนงานวิชาการโดยการ เพิ่มพูนความรู้แก่บุคลากรภายใน โรงเรียนแต่กับประสบปัญหาขาดวิทยากรและแหล่งวิชาการที่จะ ให้ความรู้แก่บุคลากร

4. ด้านหลักสูตรและกิจกรรมเสริมหลักสูตรในหลักสูตรปกติจะมีเนื้อหาที่ยังไม่สอดคล้องกับความบกพร่องของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น เช่น คัดไทย วาดเขียน เป็นต้น ฉะนั้นการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรจึงได้มีการจัดให้นักเรียนเรียน

5. ด้านการเรียนการสอน ทำการสอนพร้อมกันทั้งห้อง และเมื่อเรียนจบแล้วครูจะทบทวนให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นเป็นพิเศษ ปัญหาด้านการเรียนการสอนคือ ครูขาดความรู้และทักษะพิเศษในการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น

6. ด้านการเรียนการสอนวัสดุอุปกรณ์ไม่เพียงพอ และปัญหาคือครูปกติไม่มีความรู้เกี่ยวกับการดัดแปลงวัสดุอุปกรณ์การสอนอย่างง่าย ๆ

7. การวัดผลและประเมินผล ใช้เกณฑ์วัดผลเช่นเดียวกับนักเรียนปกติและใช้วิธีการทดสอบข้อเขียน ปัญหาที่พบคือ ไม่ค่อยได้รับความร่วมมือจากบุคลากรที่เกี่ยวข้องในโรงเรียนในการวัดผลและประเมินผลเด็กพิการ

8. สภาพทางสังคมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษา

8.1 ด้านความสัมพันธ์กับครูผู้สอน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความสัมพันธ์อันดีกับครูผู้สอน และต้องการความช่วยเหลือพิเศษจากครูผู้สอนในการเรียน

8.2 ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน มีลักษณะเป็นกันเอง และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นต้องการให้เพื่อนปฏิบัติต่อเขาเหมือนคนปกติอื่น ๆ

8.3 ด้านอื่น ๆ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นชอบการเรียนร่วมกับเพื่อนปกติ สามารถแสดงความคิดเห็นในการทำงานกลุ่ม และควบคุมตนเองให้อยู่ในระเบียบวินัยได้

กองวิชาการ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2540 : 23) ได้สรุปผลการดำเนินงานตามโครงการพัฒนารูปแบบการจัดการประถมศึกษาสำหรับเด็กพิการเรียนร่วมกับเด็กปกติในแผนการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 6 (2534 – 2539) โดยใช้วิธีการติดตามประเมินผล โครงการที่ดำเนินการในช่วงปีงบประมาณ 2533 – 2534 สามารถสรุปปัญหาของการดำเนินงานในส่วนที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการประถมศึกษาสำหรับเด็กพิการเรียนร่วมกับเด็กปกติคือปัญหาเกี่ยวกับความเข้าใจและความคิดเห็นของบุคลากรในพื้นที่ ปัญหาเกี่ยวกับการนิเทศการศึกษา ได้แก่ โรงเรียนที่ดำเนินการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิการ ได้รับการนิเทศจาก

ศึกษานิเทศก์ค่อนข้างน้อย บางโรงเรียนยังไม่เคยได้รับการนิเทศเลย ปัญหาเกี่ยวกับข้อมูล ตลอดจน ปัญหาเกี่ยวกับการวัดผลประเมินผล สำหรับปัญหาจากการดำเนินงานจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นร่วมกับเด็กปกติคือปัญหาเกี่ยวกับบุคลากรในโรงเรียนที่รับผิดชอบในการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นบางโรงเรียนเมื่อได้ดำเนินการสอนไปได้ระยะหนึ่ง ครูที่เคยได้รับการอบรมซึ่งทำหน้าที่สอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นได้ย้ายจากโรงเรียนเดิมไปอยู่โรงเรียนอื่นหรือได้เลื่อนตำแหน่งที่สูงขึ้นเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นจะถูกทอดทิ้งอยู่ในโรงเรียนโดยขาดความช่วยเหลือเอาใจใส่เป็นพิเศษครูบางคนไม่เต็มใจสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น โรงเรียนขาดการแก้ปัญหาที่ถูกต้องปัญหาเกี่ยวกับสื่อวัสดุอุปกรณ์ซึ่งโรงเรียน รับผิดชอบการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น ได้รับสื่อการเรียนการสอนไม่เท่าเทียมกัน ส่วนใหญ่ยังไม่เพียงพอตามความต้องการและความจำเป็น จึงทำให้การจัดการเรียนการสอน ดำเนินไปไม่ได้ผลเท่าที่ควร ความรับผิดชอบของแต่ละองค์กรเกี่ยวกับประเภทของสื่อและ โรงเรียนในกลุ่มเป้าหมายยังไม่ได้กำหนดเป็นกิจลักษณะยังไม่ได้มีการประสานงานเพื่อพัฒนา กลุ่มเป้าหมายอย่างจริงจัง และยังไม่ได้วางแผนระยะยาวร่วมกันระหว่างผู้เกี่ยวข้อง

ผดุง อารยะวิญญู (2530 : 48) ได้ศึกษาการประเมินผลการสอนภาษาอังกฤษ แก่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในประเทศไทยพบว่า การเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในประเทศไทยยังไม่ได้ผลเท่าที่ควร ปัญหาใหญ่มาจากหลักสูตรซึ่งเป็นหลักสูตรปกติของเด็กปกติ และยังพบว่า มีปัญหามากที่สุดในการเรียนวิชาภาษาไทยจึงควร ขยายเวลาในการเรียนภาษาไทยให้มากขึ้นกว่าเดิมนอกจากนี้ยังมีปัญหาในระดับปานกลาง ได้แก่ ด้านจิตวิทยา สังคม การสื่อความหมาย และการฝึกอาชีพ

นิตยา นิลอุทา (2534, 60-62) ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเรียนร่วมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินพบว่าทัศนคติผู้บริหาร ทัศนคติของครูผู้สอนทัศนคติของเด็กปกติและการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองนั้นมีความสัมพันธ์กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จรรยา สุวรรณทัต (2531 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาทัศนคติของเด็กพิการต่อความ พิจารณาและทัศนคติของเด็กพิการและครูต่อกันและกันเป็นการศึกษาโดยแบ่งวัตถุประสงค์ของ การวิจัยเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 เพื่อให้ทราบทัศนคติของเด็กพิการแต่ละประเภทว่าเลือก ความ พิจารณาประเภทใด สูงต่ำ ตามลำดับและจะศึกษาว่าเด็กพิการมีทัศนคติแตกต่างกันเพียงใด ในตอนที่

2 จะศึกษาว่าเด็กพิการแต่ละประเภทจะแสดงท่าทีความรู้สึกต่อเด็กเหล่านี้ไปในรูปแบบใด กลุ่มตัวอย่างสำหรับตอบคำถามการวิจัยตอนที่ 1 เลือกจากคนพิการ 5 ลักษณะคือ หูหนวก ตาบอด พิการแขน ขา ปัญญาอ่อน(เรียนช้า) และปัญหาสังคม จำนวนทั้งหมด 100 คน ใช้แบบสอบถามรวมและแบบสอบถามตามความพิการแต่ละประเภทสำหรับคำถามของการวิจัยตอนที่ 2 ใช้กลุ่มตัวอย่างในประเภทตอนที่ 1 จำนวน 144 คน และครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง 59 คน ใช้แบบสอบถามตามลักษณะความพิการ 4 ประเภท โดยเว้นเด็กเรียนช้า ผลการศึกษาพบว่า เด็กพิการแต่ละประเภทมีความต้องการในด้านต่างๆไม่แตกต่างจากเด็กปกติแต่อย่างใดจะเป็นผู้ที่ไวต่อความรู้สึกนึกคิดและท่าทีของผู้อื่นที่มีต่อตนเด็กพิการเหล่านี้ยอมรับลักษณะความต้องการของเขาเอง ส่วนในด้านความรู้สึกระหว่างเด็กพิการและครูทุกกลุ่มจะมีความรู้สึกที่ดีต่อกัน แต่ยังมีครูจำนวนหนึ่งซึ่งก็เป็นเพียงจำนวนน้อยที่แสดงความรู้สึกนึกคิดต่อการสอนเด็กเหล่านี้ยังไม่น่าพอใจ

ศรีสมร กลวิวัฒน์ (2518 : บทคัดย่อ) ทำการศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อเด็กพิการในประเทศไทย เป็นการสำรวจและเปรียบเทียบทัศนคติของคนไทย 3 กลุ่มที่มีต่อเด็กพิการทางร่างกายที่มีอยู่ในประเทศไทยและบุคคล 3 กลุ่มนี้จะเป็นกลุ่มตัวอย่างต่อไปในขณะเดียวกัน ซึ่งได้แก่

กลุ่มที่ 1 คือ ครูและเจ้าหน้าที่ในสถานสงเคราะห์เด็กพิการและ โรงเรียนศรีสังวาลย์ จำนวน 26 คน เป็นชาย 5 หญิง 21 คน

กลุ่มที่ 2 และ 3 เป็นนักศึกษาไทย จำนวน 73 คน ซึ่งศึกษาในมหาวิทยาลัย 4 แห่งในสหรัฐอเมริกา คือ University of Kansas, Central Missouri State U., Oklahoma State U., Central State U. โดย

กลุ่มที่ 2 เป็นนักศึกษาที่เรียนทางด้านการศึกษา 33 คน เป็นชาย 13 คน และเป็นหญิง 20 คน

กลุ่มที่ 3 เป็นนักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาอื่น ๆ 40 คน เป็นชาย 22 และเป็นหญิง 18 คน

ในการทดสอบใช้แบบวัดทัศนคติที่ปรับปรุงมาจากแบบวัด ATD (Attitudes Toward Disabled)

ผลการวิจัยพบว่า ทัศนคติของครูและเจ้าหน้าที่ต่อความพิการของเด็กเป็นไปในทางบวกมากกว่าพวกนักศึกษากันทั้ง 2 กลุ่ม และทัศนคติของนักศึกษากันทั้ง 2 กลุ่มก็แตกต่างกันอย่าง

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซนต์ ส่วนเพศ อายุ ระดับการศึกษา และความถี่ที่เคยมีต่อเด็กพิการ ไม่มีผลทำให้ทัศนคติต่อเด็กพิการแตกต่างกัน

บาทหลวงจรัส ทองปิยะภูมิ (2531 : 76 – 132) ได้ทำการวิจัยถึงสภาพและปัญหาการบริหารในโครงการเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้บริหาร ผู้ช่วยผู้บริหาร ครูประจำชั้น และครูการศึกษาพิเศษ รวมทั้งสิ้น 113 คน จากโรงเรียนในโครงการเรียนร่วมระดับประถมศึกษา จำนวน 25 โรงเรียนทั่วประเทศ โดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง จำแนกเป็น 5 ประเด็น งานในโรงเรียน ได้แก่ งานวิชาการ งานบุคลากร งานกิจการนักเรียน งานธุรการ และงานความสัมพันธ์กับชุมชน ผลจากการวิจัยพบว่า สิ่งที่โรงเรียนในโครงการเรียนร่วมจัดได้เหมาะสมแล้ว ได้แก่ รูปแบบการจัดการเรียนร่วม การเตรียมความพร้อมนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น การปกครองนักเรียน และการจัดบริการโดยตรงของครูการศึกษาพิเศษ สิ่งที่โรงเรียนในโครงการเรียนร่วมควรจัดให้มีหรือปรับปรุงแก้ไข ได้แก่ การกำหนดเป้าหมายทางการศึกษาและการอาชีพ การจัดทำโปรแกรมทางการศึกษาเฉพาะรายบุคคล การจัดตั้งคณะทำงานโครงการเรียนร่วมภายในโรงเรียน การจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์พิเศษ การนิเทศ การจัดอัตรากำลังครูการศึกษาพิเศษ การจัดทำพรรณนางานของบุคลากรในโรงเรียน การฝึกอบรมบุคลากรในโรงเรียน การสำรวจเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น การจัดบริการช่วยเหลือการจัดทำ ข้อมูลที่จำเป็นต่อนักเรียน การปรับปรุงอาคารสถานที่ การปรับสภาพแวดล้อมภายในห้องเรียน และการเตรียมผู้ปกครอง

ภทรินทร์ วิศิษฎ์ศักดิ์ (2539 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การประเมินโครงการส่งเสริมนิสัยรักการอ่าน หน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร โดยใช้รูปแบบจำลองชิป(CIPP MODEL) ผลการวิจัยพบว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับความพึงพอใจของผู้บริหาร และครูผู้สอนที่มีต่อโครงการส่งเสริมนิสัยรักการอ่านเกี่ยวกับ 4 ด้าน คือ

1. ด้านสภาพแวดล้อมพบว่า หลักการ วัตถุประสงค์ และจุดมุ่งหมายของโครงการส่งเสริมนิสัยรักการอ่านโดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับดี
2. ด้านปัจจัยนำเข้า พบว่า บุคลากร วัสดุอุปกรณ์ และงบประมาณ มีความเพียงพอ อยู่ในระดับต้องปรับปรุง
3. ด้านกระบวนการ พบว่า กระบวนการดำเนินงาน ลักษณะของกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน และการประเมินผล มีการปฏิบัติงานอยู่ในระดับต้องปรับปรุง

4. ด้านผลผลิต พบว่าผลการดำเนินงาน โครงการมีความพึงพอใจอยู่ในระดับคตินิสิทธ์การอ่านของกลุ่มนักเรียนที่เข้าร่วม โครงการส่งเสริมนิสิทธ์การอ่านกับกลุ่มนักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมโครงการ

4.1 ค่าเฉลี่ยนิสิทธ์การอ่านของนักเรียนที่เข้าร่วม โครงการส่งเสริมนิสิทธ์การอ่านกับนักเรียนที่ไม่เข้าร่วม โครงการพบว่านักเรียนที่เข้าร่วม โครงการส่งเสริมนิสิทธ์การอ่านอยู่ในระดับมาก

4.2 ความแตกต่างเกี่ยวกับนิสิทธ์การอ่านของนักเรียนที่เข้าร่วม โครงการส่งเสริมนิสิทธ์การอ่านกับนักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วม โครงการพบว่านิสิทธ์การอ่านของนักเรียนที่เข้าร่วม โครงการส่งเสริมนิสิทธ์การอ่านมีนิสิทธ์การอ่านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่กลุ่มนักเรียนที่เข้าร่วม โครงการส่งเสริมนิสิทธ์การอ่านมีนิสิทธ์การอ่านสูงกว่านักเรียนที่ไม่เข้าร่วมโครงการ

โสภณ สุวรรณวงศ์ (2536 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการประเมิน โครงการศูนย์วิชาการเขต สำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ระหว่างปี พ.ศ. 2530-2534 โดยใช้รูปแบบจำลองชิป (CIPP MODEL) ผลการวิจัยพบว่า คณะกรรมการศูนย์วิชาการเขต และครูหัวหน้ากลุ่ม ประสพการณ์มีความเห็นว่าเนื้อหาหลักการและจุดมุ่งหมายของศูนย์วิชาการเขตมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ทรัพยากรที่ใช้ใน โครงการศูนย์วิชาการเขต ได้แก่ บุคลากร วัสดุอุปกรณ์ และงบประมาณมีเพียงพออยู่ในระดับปานกลาง การดำเนินการ เรื่องวิชาการ กิจกรรม การพัฒนาบุคลากร การประเมินผล และการวิจัยมีการปฏิบัติ อยู่ใน ระดับปานกลาง

บัวเรียม นนทะลี (2543 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยการประเมินกิจกรรม 5 ส ในการพัฒนาการบริหาร โรงเรียนอนุบาลขอนแก่น โดยรูปแบบการประเมิน CIPP MODEL จากการวิจัยพบว่าในการปฏิบัติตามกิจกรรม 5 ส

1. ผลการประเมินด้านบริบทในการปฏิบัติงาน (Context Evaluation)

มีระดับการประเมินอยู่ในระดับมากทุกประเด็นคือ มีความสอดคล้องกับนโยบายของสำนักงาน คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ด้านการพัฒนาคุณภาพการศึกษาสอดคล้องกับนโยบายของโรงเรียน ด้านการส่งเสริมคุณภาพการศึกษามีการประชุมเตรียมความพร้อมด้านต่าง ๆ อำนาจ ความสะดวกในการปฏิบัติงาน สอดคล้องกับความต้องการของชุมชน

2. ผลการประเมินปัจจัยนำเข้า (Input Evaluation) มีระดับการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุดคือ มีการแบ่งเขตรับผิดชอบชัดเจน ระดับมากประกอบด้วย มีการกำหนดนโยบายโครงการกิจกรรม 5 ส มีการประชุม ชี้แจง การดำเนินงานแก่บุคลากร มีการแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการ มีการสนับสนุนงบประมาณ วัสดุ อุปกรณ์ มีการกำหนดปฏิทินการปฏิบัติงานและรายละเอียดกิจกรรมสำหรับปัจจัยการศึกษาคุณงานกิจกรรม 5 ส นอกสถานศึกษานั้น ระดับการประเมินอยู่ในระดับปานกลาง

3. ผลการประเมินกระบวนการ (Process Evaluation) ทุกประเด็นอยู่ในระดับ “มาก” ประกอบด้วยการนำกิจกรรม 5 ส มาใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน การจัดสื่อและวัสดุอุปกรณ์ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างเป็นระเบียบ การจัดหนังสือและคู่มือแยกเป็นหมวดหมู่มีการทำความสะอาดทุกพื้นที่ติดป้ายบอกรายละเอียดจัดกิจกรรมการประกวดเกี่ยวกับกิจกรรม 5 ส จัดให้มีวันทำการสะอาดใหญ่ (Big cleaning day) มีการประกวดพื้นที่กิจกรรม 5 ส

4. การประเมินผลผลิต (Product Evaluation) มีระดับการประเมินอยู่ในระดับ “มาก” ประกอบด้วยบุคลากรรู้สึกภาคภูมิใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของโรงเรียนช่วยให้เกิดเป็นลักษณะนิสัยที่ดีในการทำงานเป็นระบบ รู้จักลำดับความสำคัญของสิ่งต่างๆ สะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อยปลอดภัยในการปฏิบัติงานการใช้วัสดุอุปกรณ์มีประสิทธิภาพลดการสูญเสียลดพื้นที่ในการจัดเก็บลดค่าใช้จ่ายขององค์กรระดับปานกลางคือนักเรียนไม่ซัดข่วนแกะ โต๊ะเก้าอี้และขีดเขียนผนังอาคารเรียน สำหรับปัญหาในการปฏิบัติกิจกรรม 5 ส ที่พบ คือยังมีบุคลากรบางกลุ่มที่ยังไม่มีความพร้อมและไม่เห็นด้วยกับแนวทางการดำเนินงาน โดยคิดว่าเป็นการเพิ่มภาระงานมีข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงดำเนินงานให้ได้รับความร่วมมือจากบุคลากรทุกฝ่าย ควรมีการทำความเข้าใจ มีการปรึกษาหารือกันมากขึ้น เน้นการดำเนินงานตามแผนที่กำหนด รวมถึง การติดตามการตรวจสอบให้กำลังใจอย่างต่อเนื่องจาก ผู้บริหาร การจัดสรรงบประมาณ สนับสนุนกิจกรรมอย่างเพียงพอและทั่วถึง

ละม้าย กิตติพร (2542 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการประเมินการดำเนินงานการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดมุกดาหาร ตามกรอบแนวคิด 4 ด้านของ CIPP MODEL ผลการวิจัยพบว่า บุคลากร โดยรวมและจำแนกตามสถานภาพมีระดับความคิดเห็นต่อการดำเนินการจัดการเรียนร่วมใน โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดมุกดาหาร โดยรวมเป็นรายด้าน 4 ด้านอยู่ในระดับเหมาะสมปานกลาง โดยเรียงอันดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยคือ ด้านผลผลิต

ด้านกระบวนการด้านปัจจัยนำเข้า และด้านบริบท เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อในแต่ละด้านพบดังนี้

1. ด้านสภาพบริบท ข้อที่เหมาะสมน้อย คือการประชุมเพื่อระดมความคิดเห็น การกำหนดขั้นตอนของงานมีความชัดเจนและการกำหนดบุคลากร ผู้รับผิดชอบในระดับสำนักงาน การประถมศึกษาจังหวัด สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ และโรงเรียน
2. ด้านปัจจัยนำเข้าข้อที่เห็นว่ายังไม่เพียงพอคือ โรงเรียนคัดเลือก ครูผู้สอนตรงตาม สาขาที่จบการศึกษาและการคัดเลือกครูผู้สอนตรงตามความสนใจ
3. ด้านกระบวนการพบว่า มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อและ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยความเหมาะสมน้อยที่สุดคือการเชิญนักวิชาชีพมาช่วยฟื้นฟูสมรรถภาพให้แก่ เด็กที่มีความต้องการพิเศษ
4. ด้านผลผลิตพบว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อและข้อที่มีค่าเฉลี่ยความเหมาะสมน้อยที่สุดคือเด็กมีพัฒนาการทางอารมณ์เช่นสามารถปรับตัวและร่วมกิจกรรมต่างๆ กับเพื่อนในชั้นเรียน ได้

กรมสามัญศึกษา (2524, 284-299 อ้างถึงใน สุรินทร์ ยอดคำแปลง. 2540,16) ได้ศึกษา สภาพการจัดการศึกษาพิเศษและการศึกษาสงเคราะห์ในประเทศไทย ผลการศึกษาด้านปัญหาของ โรงเรียนการศึกษาพิเศษส่วนใหญ่เป็นด้านการเรียนการสอน และงบประมาณหลักสูตรสามัญที่ใช้ อยู่ไม่เหมาะสม ขาดการฝึกวิชาชีพและโรงฝึกงาน ขาดครูที่มีความรู้ ความชำนาญและทัศนคติที่ดี ต่องานการศึกษาพิเศษ และขาดอุปกรณ์ในการสอนด้านต่าง ๆ

ศรียา นิยมทรัพย์ และคณะ (2526,73 อ้างถึงใน สุรินทร์ ยอดคำแปลง. 2540,16) ได้ ประเมินผล โครงการศึกษาพิเศษตาม โครงการพัฒนาศึกษาอาเขียนระยะครึ่ง โครงการเมื่อปีพ.ศ.2526 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลกระทบของ โครงการศึกษาพิเศษเนื่องมาจากโครงการพัฒนาศึกษาอาเขียน ในด้านความก้าวหน้าของการดำเนินงาน ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงาน สาเหตุของ อุปสรรค และข้อขัดข้องในการดำเนินงานและข้อเสนอแนะในการปฏิบัติงาน โดยเน้นการประเมิน คือด้านการให้บริการ ด้านการพัฒนาบุคลากร พบว่า การดำเนินงานด้านการศึกษาพิเศษตาม โครงการพัฒนาศึกษาอาเขียน ได้ช่วยในด้านการพัฒนาบุคลากรให้ดำเนินไปอย่างกว้างขวางและ ทัวถึง อย่างไรก็ตามการพัฒนาความรู้ของครูอาจารย์ในโรงเรียนการศึกษาพิเศษก็ยังเป็นสิ่งจำเป็น และเป็นที่ต้องการในด้านผลิตบุคลากรที่มีความชำนาญพิเศษ เช่นผู้เชี่ยวชาญเฉพาะสาขาและนัก

การศึกษาพิเศษในปัจจุบันยังไม่เป็นการเพียงพอทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพบุคลากรควรจะได้ รับการสนับสนุนในการศึกษาต่อทั้งในและต่างประเทศ

2. งานวิจัยต่างประเทศ

ไมซ์ (Mize. 1984 : 1) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาทักษะที่จำเป็นสำหรับผู้บริหารโรงเรียนในการบริหารโครงการสำหรับเด็กพิการในรัฐเซาแคโรไลนา โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะบ่งชี้ทักษะที่ผู้บริหารโรงเรียนจำเป็นต้องมีในการบริหารโครงการสำหรับเด็กนักเรียนพิการ รวมทั้งทางรัฐต้องจัดขึ้นตามข้อกำหนดทางกฎหมายในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ใช้กลุ่มตัวอย่าง ที่เป็นนักการศึกษาต่อไปนี้ ผู้อำนวยการโครงการการศึกษาพิเศษ อาจารย์ใหญ่โรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษา อาจารย์สอนวิชาการศึกษาพิเศษ และสาขาวิชาการบริหาร โครงการศึกษาทั่วไปในวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยในรัฐเซาท์ จำนวน 298 คน จากการใช้กลุ่มตัวอย่าง ระบุทักษะ ตั้งแต่ 3 - 10 ทักษะ ที่คิดว่าผู้บริหารโรงเรียนควรมีทักษะ เพื่อการบริหารงานโครงการสำหรับนักเรียนพิการได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้วนำคำตอบที่ได้จากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 173 คน คิดเป็นร้อยละ 58 มาศึกษาด้วยวิธีการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา และจัดหมวดหมู่กลุ่มทักษะออกเป็น 3 ทักษะ พบว่า กลุ่มทักษะที่มีการระบุนับมากที่สุด คือ กลุ่มทักษะในหัวข้อการประชุมเกี่ยวกับโปรแกรมทางการศึกษาเฉพาะบุคคลและการจัดเข้าเรียนหรือรับบริการ และกลุ่มทักษะที่มีการระบุน้อยที่สุดคือ กลุ่มทักษะในหัวข้อความสัมพันธ์ในโรงเรียนและชุมชน สำหรับกลุ่มทักษะอื่นๆ ที่กลุ่มตัวอย่างระบุไว้ ดังนี้ การทดสอบและการส่งต่องบประมาณการสรรหาการคัดเลือกและการประเมินบุคลากร โปรแกรมการศึกษาพิเศษกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับทางโรงเรียนคุณภาพส่วนบุคคลและคุณภาพเชิงวิชาการ การฝึกอบรมทางวิชาการ และประสบการณ์ทักษะการติดต่อสื่อสารกับพ่อแม่ การแนะแนวและการมีวินัย และหลักสูตร

ทโจครอวาร์โรโก (Tjokrowarogo. 1989 : 1) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับคุณลักษณะ ความต้องการจำเป็นและปัญหาของโรงเรียนเรียนร่วมระดับประถมศึกษาในจาการ์ตาและในเกาะชวา และความเป็นไปได้ในการใช้การนิเทศการสอนสนองตอบความต้องการ และปัญหาโดยใช้วิธีการรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ครูผู้สอน อาจารย์ใหญ่ ผู้นิเทศทางการศึกษาพิเศษในโรงเรียนร่วมมีดังนี้ 1)มีครูให้คำแนะนำปรึกษาทางการศึกษาพิเศษ 2)มีการสนับสนุนเฉพาะเกี่ยวกับเครื่องมือและสื่อการสอนพิเศษและ3)มีนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนร่วม พบว่า มีปัญหาและ

ความต้องการดังนี้ 1)หลักสูตร 2)แหล่งทรัพยากรเกี่ยวกับการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนและครู 3)สื่อและอุปกรณ์การสอนที่ติดต่อกับผู้บริหารในระดับสูงที่รับผิดชอบการดำเนินการเรียนร่วมในโรงเรียนเหมาะสม 4)งบประมาณ 5) ความรู้และทักษะของครูผู้สอนในโครงการเรียนร่วม 6) การติดต่อกับผู้บริหารในระดับสูงที่รับผิดชอบการดำเนินการเรียนร่วมในโรงเรียน ประถมศึกษา การศึกษาวิจัยนี้ได้สรุปว่า การอบรมครูประจำการเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กพิการควรจัดให้ก่อนและระหว่างการดำเนินโครงการเรียนร่วมสำหรับเด็กพิการ ควรจัดให้ทั้งก่อนและระหว่างการดำเนินโครงการเรียนร่วมการจัดอบรมเกี่ยวกับความรับผิดชอบและหน้าที่ต้องปฏิบัติของครู ควรจัดโดย 1) ผ่านการปฏิบัติหน้าที่ของผู้นิเทศ การศึกษาพิเศษในโครงการเรียนร่วม 2) ผ่านการประชุมประจำเดือนๆละ 2 ครั้ง 3) ผ่านการเยี่ยมโรงเรียนและชั้นเรียน 4) ผ่านการประชุมประจำของบุคลากรทางโรงเรียน 5) ผ่านการทำงานร่วมกันในโรงเรียน และ 6) ผ่านการทำงานร่วมกันระหว่างครูปกติและผู้นิเทศทางการศึกษาองค์ประกอบที่จำเป็นต่อการจัดการเรียนร่วมอาจสรุปได้ 5 องค์ประกอบ คือ

1. องค์ประกอบด้านบุคลากร มี 4 ฝ่าย คือ ฝ่ายบริหารการศึกษา ฝ่ายนิเทศการศึกษา ฝ่ายปฏิบัติการสอน และฝ่ายสนับสนุนการสอน
2. องค์ประกอบทางด้านเทคนิคกระบวนการ ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารการนิเทศการเรียนการสอน สนับสนุนการเรียนการสอน
3. องค์ประกอบด้านสื่อ วัสดุ อุปกรณ์ อาคารสถานที่
4. องค์ประกอบทางด้านงบประมาณ แหล่งที่มาของงบประมาณ
5. องค์ประกอบทางด้านสภาพภายในโรงเรียน

ไบรท์ (Bright. 1986 : 1) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับคุณลักษณะของโครงการเรียนร่วมที่ประสบความสำเร็จ โดยได้จัดทำแบบสอบถามซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกถามเกี่ยวกับคุณลักษณะของโครงการที่ประสบความสำเร็จซึ่งได้รวบรวมลักษณะสำคัญ 6 ประการ คือ

1. การฝึกเตรียมเพื่อการเรียนร่วม
2. เจตคติเชิงบวกต่อการเรียนร่วม
3. การจัดประสบการณ์ให้เด็กได้รับการฝึกเพื่อทำความคุ้นเคย
4. สัดส่วนของจำนวนครูและนักเรียนที่เหมาะสม
5. การจัดให้มีบริการเสริมเพื่อสนับสนุนการเรียนร่วม

6. การประเมินเด็กได้เร็วที่สุด และการควบคุม การติดตามผล

ส่วนที่สองเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับเจตคติที่มีต่อโครงการเรียนร่วมโดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นครูสอนในโครงการเรียนร่วมที่จัดว่าเป็นโครงการที่ประสบความสำเร็จจำนวน 85 คน และครูปกติ จำนวน 85 คน ผลจากการศึกษาพบว่า ครูสอนในโรงเรียนเรียนร่วมส่งคำตอบกลับมาคิดเป็นร้อยละ 70 และครูปกติร้อยละ 39 มีความเห็นว่า โครงการที่ถือว่าประสบความสำเร็จนั้น จะมีลักษณะทั่วไป 3 ประการ คือ

1. เจตคติที่ดีต่อการเรียนร่วม
2. การจัดประสบการณ์ให้ได้รับการฝึกเพื่อทำความคุ้นเคย
3. การจัดให้บริการเสริมเพื่อสนับสนุนการเรียนร่วม และนอกจากนี้พบว่า

การจัดประสบการณ์ให้ได้รับการฝึกเพื่อทำความคุ้นเคยสำคัญของครูต่อจำนวนนักเรียนที่เหมาะสม (ซึ่งไม่ต่างจากชั้นเรียนปกติ) และการประเมินเด็กได้เร็วที่สุดและการควบคุมติดตามผลที่ใช้อยู่ในโครงการยังจัดอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้

เทลฟอร์ดและซอร์เรย์ (Telford and Sawrey .1972 : 31อ้างถึงใน สุรินทร์ ยอดคำแปง. 2540,16) ศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน พบว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในโรงเรียนเฉพาะ

แมทธิวส์ (Mathew. อ้างถึงใน สุรินทร์ ยอดคำแปง. 2540 : 16) ได้ศึกษาทัศนคติของครูที่มีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายและปัญญาในมลรัฐสลังงอ ประเทศมาเลเซีย ผลการศึกษาพบว่าครูที่มีวุฒิทางการศึกษาในระดับปริญญาตรีให้การยอมรับเด็กมากกว่าครูที่มีวุฒิในระดับอื่น ๆ หากพิจารณาในระหว่างเชื้อชาติแล้วพบว่า ชาวมาเลเซียที่มีเชื้อสายจีนให้การยอมรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายและปัญญา มากกว่าชาวมาเลเซียที่มีเชื้อสายมาเลเซียและอินเดีย นอกจากนี้ยังพบว่า ครูที่มีพื้นฐานทางการศึกษาพิเศษให้การยอมรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายและปัญญา มากกว่าครูที่ไม่มีพื้นฐานทางด้านการศึกษาพิเศษ หากพิจารณาโดยส่วนรวมแล้วพบว่าครูส่วนมากยังมีทัศนคติในทางลบต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายและปัญญา และยังมีความเห็นว่า การให้การศึกษาแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายและปัญญานั้นควรแยกออกจากกันอย่างเด็ดขาดจากเด็กปกติ

ซิลเวอร์แมน (Silverman. 1984) 3357 –A อ้างถึงใน สุรินทร์ ยอดคำแปง.2540 :16) ได้ทำการศึกษาถึงความคาดหวังของครูเกี่ยวกับประเภทของเด็กพิการที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ ในด้านการเรียน และพฤติกรรมในชั้นเรียน โดยศึกษาตัวแปร 2 ด้าน คือ ด้านเจตคติ และ ประสิทธิภาพเกี่ยวกับการศึกษาพิเศษของครูกลุ่มตัวอย่างเป็นครูในโรงเรียนประถมศึกษาในเมือง นิวยอร์ก จำนวน 170 คน นำมาสุ่มเข้ากลุ่ม 4 กลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือ แบบทดสอบวัดเจตคติของครูที่มีต่อนักเรียนพิการ แบบวัดความคาดหวังในด้านพฤติกรรม การเรียนของเด็กและแบบสำรวจข้อมูลเป็นรายบุคคล ผลการศึกษาพบว่า

1. ความคาดหวังของครูที่มีต่อการเรียนของเด็กพิการที่เรียนร่วม ซึ่งบอกประเภทของความพิการ และไม่บอกประเภทของความพิการ ไม่แตกต่างกัน
2. ความคาดหวังของครูในด้านการเรียนวิชาการของเด็กพิการและเด็กปกติไม่เกี่ยวข้องกับประเภทของความพิการของเด็กที่เรียนร่วมอยู่ด้วย
3. ความคาดหวังของครูเป็นลบในด้านเกี่ยวกับพฤติกรรมของเด็กที่มีอารมณ์รุนแรงมากกว่าเด็กพิการที่มีความสามารถทางการเรียนน้อยหรือร่างกายพิการ
4. มีความแตกต่างกันระหว่างเจตคติของครูที่มีต่อเด็กพิการ และความคาดหวังของครูในด้านการเรียนในชั้นเรียนของเด็กพิการที่เรียนร่วม
5. ครูที่มีประสบการณ์ในด้านการศึกษาพิเศษมีเจตคติที่ดี และมีความคาดหวังของครูในทางบวกต่อเด็กพิการที่เรียนร่วมมากกว่าครูที่ไม่มีประสบการณ์ในด้านการศึกษาพิเศษ

ทัฟส์ (Tufts. 1985 : 20 อ้างถึงในสุรินทร์ ยอดคำแปง. 2540 : 16) ศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติ ของครูการศึกษาพิเศษ ครูที่สอนเด็กปกติ ผู้บริหาร โรงเรียน ผู้ปกครองเด็กปกติและผู้ปกครองเด็กพิเศษที่มีต่อการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีปัญหาทางภาษากับเด็กปกติที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นอนุบาลถึงชั้นประถมปีที่ 6 ในเขตเมืองลอสแอนเจลิส รัฐแคลิฟอร์เนีย พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและพบว่าเพศชายกับเพศหญิงมีทัศนคติต่อการเรียนร่วมไม่แตกต่างกันอายุทำให้ทัศนคติของบุคคลดังกล่าวแตกต่างกัน ระดับการศึกษาและประสบการณ์ในการทำงานไม่ทำให้ทัศนคติต่อการเรียนร่วมไม่แตกต่างกัน อายุทำให้ทัศนคติต่อการเรียนร่วมแตกต่างกัน

เคลเลอร์ (Kellier. 1987 : 8 อ้างถึงในสุรินทร์ ยอดคำแปง. 2540: 16) ได้ศึกษาทัศนคติของบุคลากรการศึกษาที่มีต่อเด็กพิการผลการศึกษาพบว่าทัศนคติของครูใหญ่ครูการศึกษาพิเศษ

และผู้บริหารการศึกษาพิเศษที่มีต่อเด็กพิการไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ ยังพบว่าครูใหญ่มีความเห็นว่าชั้นเรียนสำหรับเด็กพิการไม่ควรแยกจากชั้นเรียนปกติ แต่ครูการศึกษาพิเศษ และผู้บริหารการศึกษาพิเศษเห็นว่า ห้องเรียนเด็กพิเศษในบางครั้งควรแยกจากห้องเรียนสำหรับเด็กปกติ

ครอว์ฟอร์ด (Crawford. 1983 : 423 อ้างถึงในสุรินทร์ ยอดคำแปง.2540: 16) ศึกษาเรื่องการเรียนร่วมในประเทศฮ่องกงพบว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีการปรับตัวในทางที่ดีขึ้น

อโดริโอ (Adorio.1989:445 อ้างถึงในสุรินทร์ ยอดคำแปง.2542: 16) ศึกษาเรื่องการเรียนร่วมที่มีผลต่อสภาพทางสังคมในประเทศฟิลิปปินส์ พบว่ามีการปรับตัวในทางที่ดีของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา และมีการยอมรับเด็กบกพร่องทางสติปัญญาของเด็กปกติเป็นอย่างดี

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งหมดที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่าการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติต้องจัดสภาพแวดล้อมซึ่งจะมีผลต่อการจัดการเรียนการสอนของเด็กที่มีความต้องการพิเศษซึ่งหมายถึงการจัดเตรียมความพร้อมก่อนที่จะมีการจัดการเรียนร่วมจะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กพิเศษกับเด็กปกติในโรงเรียนประถมศึกษาจะมีจุดมุ่งหมายที่จะจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษให้เรียนร่วมกัน โดยมุ่งให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมในการที่จะให้เด็กตอบสนองได้ตามปกติมากขึ้นเรื่อยๆ นั้นจำเป็นต้องจัดเตรียมความพร้อมในด้านต่างๆ ของโรงเรียนและที่สำคัญต้องคำนึงถึงความต้องการของผู้บริหารครูผู้สอนว่ามีทัศนคติต่อการเรียนร่วมไปในทางใดถ้ามีความพร้อมในด้านดังกล่าวจะทำให้การจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนก็จะประสบผลสำเร็จได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ทำการประเมินผลการดำเนินงาน โครงการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนดอนก่อ โนนสวรรค์ สังกัด สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย โดยนำรูปแบบซีบีพี (CIPP MODEL) มาใช้ในการประเมิน โครงการนี้ โดยอาศัยการวิเคราะห์ระบบและองค์ประกอบที่จะประเมิน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านบริบท(Context) ด้านปัจจัยนำเข้า(Input) ด้านกระบวนการ(Process)และด้านผลผลิต(Product)และข้อมูลที่ได้จากการศึกษาจะเป็นประโยชน์ต่อผู้เกี่ยวข้องในการตัดสินใจและแก้ไขปรับปรุงให้การดำเนินงาน โครงการมีประสิทธิภาพต่อไป